

ΑΝΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ

Τεύχος No 9

Τ.Θ. 11251

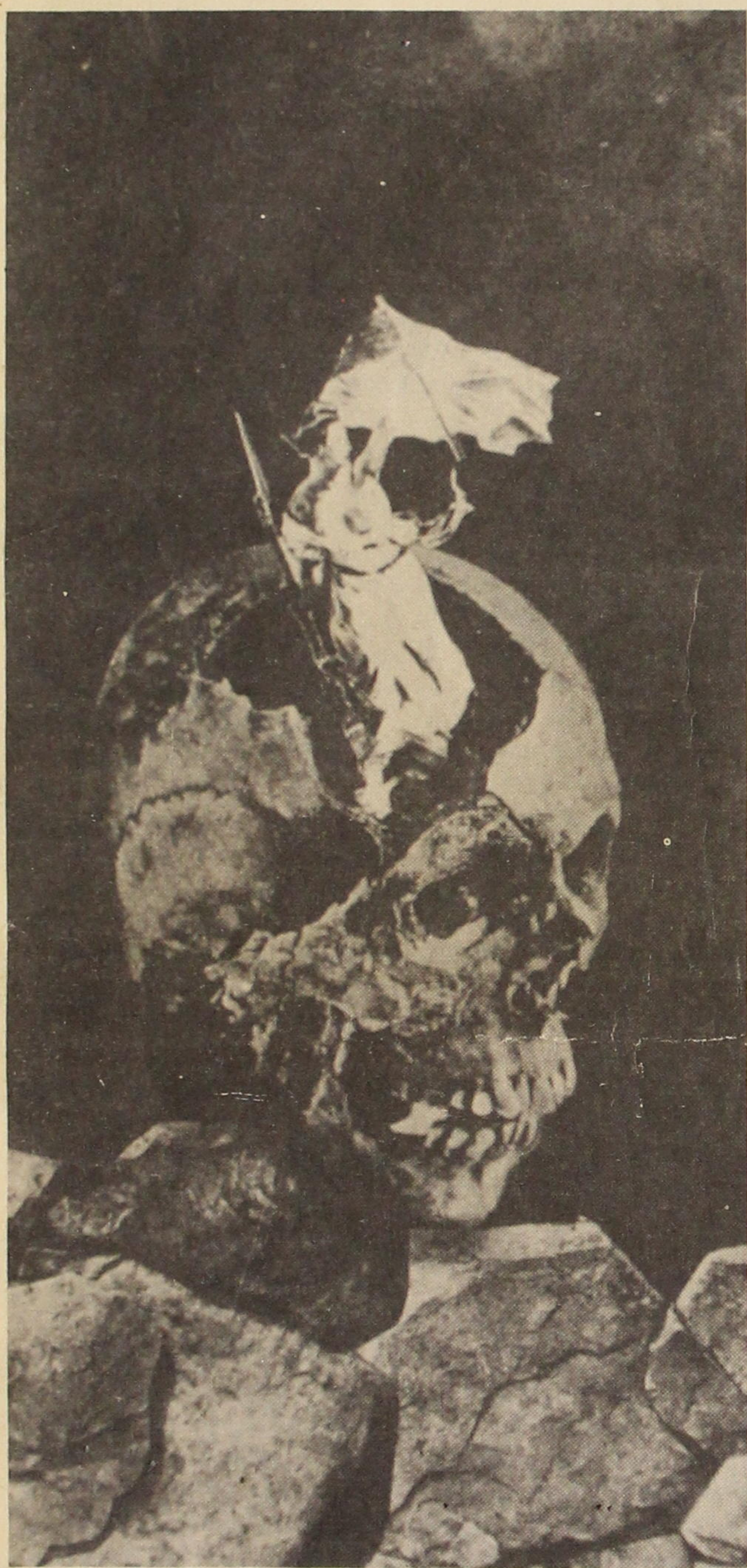
541 10 Θεσ/νίκη

17 Μαΐου 1990

Δρχ. 100

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ν. ΜΑΖΙΩΤΗΣ: ΑΡΝΟΥΜΑΙ
- ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ Η ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΤΟΥ Γ. ΓΚΙΡΜΠΑ
- ΕΝΑ ΑΝΟΜΟΛΟΓΗΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
- ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ
- ΡΩΣΙΑ: ΠΟΙΑ ΠΕΡΕΣΤΡΟΪΚΑ;
- ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΔΙΧΩΣ ΣΥΝΟΡΑ
- ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ, ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΕΞΟΥΣΙΑ
- «Η ΠΕΙΡΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ»
- ROLL - TAX
- ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ
- ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Χ.Μ. ΕΝΤΣΕΝΣΜΠΕΡΓΚΕΡ
- Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΗ ΓΟΥΑΤΕΜΑΛΑ
- ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΙΝΔΙΑΝΩΝ

Αφού «καθάρισαν» την κοινωνική δυσφορία και αμφιβολία της εξουσιαστικής τους φερεγγυότητας και ικανότητας. Αφού «συμφιλίωσαν» «οικουμενικώς» τις απηρχαιωμένες, άχρηστες και επικίνδυνες για τα σύγχρονα προτάγματα του καθεστώτος παλαιοκομματικές αντιθέσεις. Αφού «συναίνεσαν» σύσσωμοι με σαφή τρόπο, πως το καπιταλιστικό σύστημα κυριαρχίας της οικονομίας και των υπερενισχυμένων θεσμών είναι το ζητούμενο... Απέμενε το κρίσιμότερο σημείο: η ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ οριστική πλέον ανάληψη της ευθύνης πρακτικής εφαρμογής των εν γένει αποδεκτών κατευθύνσεων.

Να η τεράστια σημασία που είχε για τ' αφεντικά η εκλογική αναμέτρηση της 8ης Απριλίου. Τελικά «το δεκάμηνο που χάθηκε», απαιτητή επίφαση της κομματικής γραφειοκρατίας με σκοπό τη δημιουργία ψευδούς—επειδή υπερταξικού—κλίματος «ευθύνης» στην κοινωνία, διαπιστώνουμε από την εκλογική διαδικασία, λειτούργησε με αρκετή επιτυχία στην κοινωνική συνείδηση. Για τρίτη και καθοριστικότερη φορά λοιπόν νομιμοποιήθηκαν, μέσω της ψήφου, για άλλη μια φορά τα προνόμια και τα εγκλήματα της εξουσίας.

Ταξική συμφιλίωση, καπιταλιστική οικονομία, διαστρεβλωμένα σε «εθνική συμφιλίωση» και «εθνική οικονομία» αποτέλεσαν και θα αποτελέσουν με μεγαλύτερη πλέον ευχέρεια από δω και πέρα, τις πρωταρχικές «απορροές» επέμβασης της εξουσίας στην κοινωνία. Η ψήφος που δόθηκε, δεν ήταν παρά ψήφος λιτότητας, ψήφος καταστολής και ελέγχου και όλα αυτά με τη... «θέληση» της κοινωνίας. Πολύ σύντομα ή σταδιακά, δεν έχει σημασία, θα νιώσουμε (και) στο πετσί μας τις συνέπειές της, στο βωμό της σύγχρονης παγκόσμιας οικονομικοπολιτικής αναδιάρθρωσης και των «απαιτήσεων» που έχει αυτή από το ελληνικό κράτος.

Ιδιαίτερα σκληρές σήμερα, ακριβώς γιατί βρισκόμαστε πραγματικά σ' ένα οριακό σημείο ένταξης του ελληνικού κράτους στην ευρωπαϊκο-εκσυγχρονιστική στρατηγική προσαρμογής στα επίκαιρα δεδομένα των παγκόσμιων προτάσεις απόσπασης της υπεραξίας και της υποταγής. Με άλλα λόγια: τεχνολογιοκεντρική γνωσιολογική χασματικότητα, υπερειδίκευση-αποειδίκευση της εργασίας, αύξηση της ανεργίας, ολοκληρωτική αστυνομικοδικαστική επέμβαση στις κοινωνικές-ταξικές συγκρούσεις, «αντιτρομοκρατική»-αντεπαναστατική νομοθετική οχύρωση, συστηματική ενίσχυση των άθλιων και απάνθρωπων αξιών της κατανάλωσης, του καφιεδισμού, του «ρεαλισμού», του φιλοτομαρισμού, της παραίτησης.

Σ' αυτό το πλαίσιο η εγγεγραμμένη στα γενικότερα θεσμικά και πολιτικά status του καθεστώτος έκφραση «αντίθεσης», προσφέρει τα ύψιστα στη διατήρηση και εξέλιξη των προοπτικών που τίθενται. Ανεξάρτητα από το αν πρόκειται γι' απάτη ή αυταπάτη αντίστασης, είναι το ίδιο το σύγχρονο κράτος σήμερα που έχει την ικανότητα να μοντάρει στα σχέδιά του τέτοιες λογικές, αφού αυτές στο όνομα του «ρεαλισμού», της «κοινής γνώμης» και των «εναλλακτικών αναζητήσεων» δεν θέτουν σε καμιά περίπτωση ζήτημα σύγκρουσης μ' αυτό, πόσο μάλλον ανατροπής του. Η αφομοιωμένη αυτή λογική και «πρακτική» γίνεται ιδιαίτερα χρήσιμη για το κράτος, αφού η ταυτόχρονη αφομοιωτική της δυναμική, φιλοδοξεί να «δελεάσει» την αυτοοργανωμένη ταξική πάλη με... «αμεσοδημοκρατικές» εκλογικές και εκλογοαπολογιστικές ενασχολήσεις.

Τ' αφεντικά λοιπόν σχεδιάζουν τον ΘΑΝΑΤΟ της κοινωνίας: «(...) Το τέλος της Ιστορίας θα είναι μια πολύ θλιβερή περίοδος. Ο αγώνας για αναγνώριση, η προθυμία να διακινδυνεύσει κανείς τη ζωή του για μια απόλυτα αφηρημένη ιδέα, η παγκόσμια ιδεολογική σύγκρουση που απαιτούσε τόλη, κουράγιο, φαντασία και ιδεαλισμό θα αντικατασταθούν από τους οικονομικούς υπολογισμούς, την ατέρμονη επίλυση τεχνικών προβλημάτων, τα ζητήματα περιβάλλοντος και την ικανοποίηση εξεζητημένων καταναλωτικών απαιτήσεων (...). [Francis Fucuyama, ηγετικό στέλεχος της «ομάδας των εγκεφάλων» του Στέιτ Ντιπάρτμεντ].

Αν υπάρχει όμως κάτι που μας ενοχλεί περισσότερο ΔΕΝ είναι η άνοδος των παραδοσιακών συντηρητικών πολιτικών τάσεων και κομμάτων στην κοινοβουλευτική ιεραρχία της εξουσίας. Όσοι διακρίνουν τον συντηρητισμό απλά εκεί και κινούνται κατά συνέπεια με βάση αυτόν, διαπιστώνουν τη μισή πραγματικότητα. Δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά δίπλα τους ή να αντιμετωπίσουν με μεγαλύτερη σοβαρότητα και την καθολική επικράτηση των συντηρητικών αξιών στην κοινωνία.

Σίγουρα κάτι τέτοιο δεν προσδίδει κανένα μήνυμα αισιοδοξίας. Συναινετικά ή από άγνοια, δεν ενδιαφέρει, ο νεοέλληνας εξελίχτηκε σε άβουλο πόνι των επιλογών της εξουσίας. Θύμα του σύγχρονου ευρωπαϊκού νεο-μεγαλοϊδεατισμού, μεταβάλλεται σε επικίνδυνο θύτη της επαναστατικής προοπτικής, αντίξιος του σύγχρονου υπ-ανθρώπου-πρότυπου της ενοποιημένης παγκόσμιας κυριαρχίας του καπιταλισμού. Λίγο πιο πέρα, με χειρότερες συνέπειες, η ζωντανή σκέψη και έμπρακτη κριτική καταχωρούνται στα μουσεία ενός άθλιου σοβαροφάνους «ρεαλισμού». Σ' αυτές λοιπόν τις συνθήκες του εξουσιασμού, θα ακολουθήσουμε το δρόμο της καταβαράθρωσης της κοινωνίας, θα αποδεχτούμε τη συνύπαρξη με το γειτονικό και τόσο κοντινό μας τέλμα;

Η απόφαση υπέρβασης των καθεστωτικών προταγμάτων ανήκει σε μας, πρωταρχικό κριτήριο της οποίας δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι η αποτελεσματικότητα ή μη μιας τέτοιας επιλογής. Κάτι τέτοιο αν από τη μια δεν μπορεί να προβλεφτεί, από την άλλη μάλλον εμφορείται από τη λογική της «καθάνιζας». Είναι η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ που επιβάλλει την αντίσταση και τίποτα άλλο και σ' αυτά τα πλαίσια το πιθανό οποιοδήποτε κόστος ή αποτυχία οφείλει να είναι εκ των προτέρων ξεκάθαρο στον καθένα. «Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΤΡΙΜΜΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΔΕΝ ΘΑ ΝΤΡΑΠΟΥΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΝ, ΑΛΛΑ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΟΝ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ!»

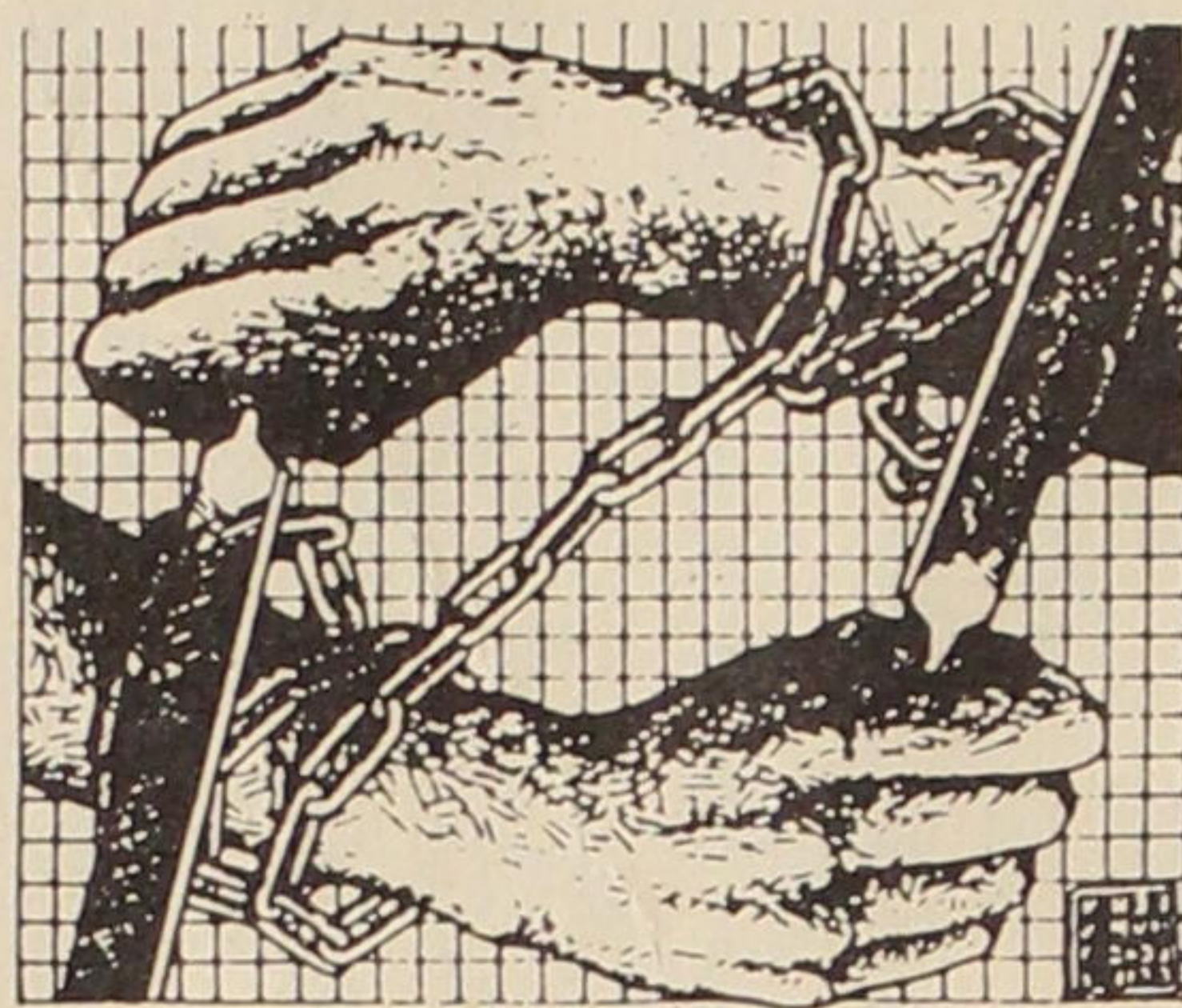
ΣΚΕΥΩΡΙΑΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑ:

Στις 25 Απριλίου 1990 αναβλήθηκε από το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο Σερρών, η δίκη για την κατάληψη της Φυσικομαθηματικής σχολής και την πυρπόληση και τραυμασμό δύο αστυνομικών τον Ιούνιο του 1986. Η υποτελής στις επιταγές των αφενικών της δικαιοσύνη απέρριψε και αυτή τη φορά, με ψευτοπροφάσεις ανίκανες να στηρίξουν οποιοδήποτε αιπολογικό, το αίτημα αποφυλάκισης του αναρχικού αγωνιστή Γ. Γκίρμπα.

Η άρνηση του Γ. Γκίρμπα να δώσει τον εαυτό του βορά στους εκπαιδευμένους — ειδικά για το σκοπό αυτό — βασανιστές της ασφάλειας Θεσσαλονίκης και η επιλογή να διαλέξει ο ίδιος το χρόνο εμφανίσεώς του (όταν πλέον είχε οριστεί η δίκη του, για να αποδείξει την περίτρανη αθωότητά του και να καταρρίψει την σε βάρος του σκευωρία) επισείουν την εκδικητική μανία των δικαστών που τους έχουν δασκαλέψει να επιφυλάσσουν σε όσους συνειδητά και με συνέπεια αντιστέκονται στα εγκληματικά σχέδια του κράτους.

Ο Γ. Γκίρμπας κατηγορείται από την ασφάλεια Θεσ/νίκης, ότι συμμετείχε στην ομάδα που τον Ιούνιο του 1986 πυρπόλησε αστυνομικό αυτοκίνητο και τραυμάτισε

τους επιβαίνοντες σ' αυτό αστυνομικούς τη στιγμή που στο κτίριο της Φυσικομαθηματικής σχολής συνεχίζονταν η κατάληψη ενάντια στην κρατική καταστολή που μαίνονταν τον καιρό εκείνο στην Θεσσαλονίκη. Το προγκρόμ συλλήψεων γνωστών αναρχικών που ακολουθεί τις επόμενες μέρες, οι άγριοι βασανισμοί στο κολαστήριο της Βαλαωρίτου που εμφανίζονται από τον ημερήσιο τύπο της εποχής εκείνης και η μετατροπή όλων των προσαχθέντων μαρτύρων σε κατηγορούμενους με βαρύτατες κατηγορίες, καθώς και το συμπωματικό γεγονός της απουσίας του από το σπίτι του την ώρα που τον αναζητά η ασφάλεια, παρσύρουν τον Γ. Γκίρμπα στην απόφαση

να μην παρουσιαστεί, και δίνει έτσι μοναδική ευκαιρία στην ασφάλεια να εφαρμόσει την πάγια τακτική της που συνίσταται στην κατατρομοκράτηση του θύματός της, την επακόλουθη φυγή του και την εύκολη τελικά ανεύρεση εξλαστήριου θύματος, που φορτώνεται τελικά τις βαρύτερες από τις κατηγορίες μιας ανεξιχνίαστης υπόθεσης.

Ο ίδιος επιλέγει να εμφανιστεί οικειοθελώς στις 19 Σεπτέμβρη 1989 στον εισαγγελέα πλημμελειοδικών Θεσσαλονίκης μόλις μαθαίνει ότι ορίστηκε η δίκη του στις 24 Γενάρη 1990. Προφυλάσσεται βάσει του εντάλματος που εκρεμούσε σε βάρος του και από τότε απορρίπτονται τόσο οι αιτήσεις του στο Συμβούλιο Πλημμελειοδικών όσο και τα αιτήματά του στο ακροατήριο του Μικτού ορκωτού δικαστηρίου για αποφυλάκιση, με βουλεύματα και αποφάσεις ηθικά αλλά και νομικά απαράδεκτες γιατί: α) Ο Γ. Γκίρμπας με την απόφασή του να παρουσιαστεί οικειοθελώς στις δικαστικές αρχές αποδεικνύει έμπρακτα ότι δεν είναι ύποπτος φυγής β) αλλά ούτε και ιδιαίτερα επικίνδυνος είναι (η δεύτερη προϋπόθεση για να προφυλακιστεί και να συνεχιστεί η προφυλάκιση κά-

ποιού), γιατί δεν έχει κατηγορηθεί για την τέλεση καμιάς αξιόποινης πράξης. Η μη πλήρωση των προϋποθέσεων αυτών σε συνδυασμό με το γεγονός ότι κανείς άλλος από τους συγκατηγορούμενούς του δεν κρατήθηκε προφυλακισμένος πέραν των 5 μηνών (ενώ ο Γκίρμπας έχει διανύσει ήδη τον έβδομο) δείχνει για μια ακόμη φορά ότι η δικαιοσύνη αδυνατεί να εφαρμόσει ακόμη και το νομικίστικο προσώπιο της στην προσπάθειά της να εκτελέσει στο ακέραιο τις επιταγές των κατασταλτικών μηχανισμών και να εκδικηθεί αυτούς που αντιστέκονται.

Ένας από τους στόχους του κινήματος αντίστασης είναι και η απελευθέρωση του αγωνιστή Γ. Γκίρμπα. Η λήξη της ομηρίας του από τα νύχια του κράτους περνάει μέσα από την αντίσταση και την αλληλεγγύη μας σ' αυτόν και η απελευθέρωσή του θα σημάνει την κατάρρευση της επαίσχυντης σκευωρίας που στήθηκε σε βάρος του ίδιου και των συντρόφων του συνθλίβοντας τους νοσηρούς εγκεφάλους της ασφάλειας.

ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΘΥΜΑ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΣΚΟΠΙΜΟΤΗΤΩΝ.

Μια σύντομη συζήτηση με τον Χάνς Μάγκνους Έντσενσμπέργκερ

Στις 26 του Μάρτη το γερμανικό ινστιτούτο Γκαίτε έφερε στην Θεσ/νίκη τον γνωστό ποιητή, μυθιστοριογράφο, δοκιμιογράφο και πολιτικοκοινωνικό κριτικό Χάνς Μάγκνους Έντσενσμπέργκερ. Με κύρια αφορμή το γεγονός, πως είναι ο συγγραφέας του βιβλίου «ΤΟ ΣΥΝΤΟΜΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ» στο οποίο με μια σειρά από μαρτυρίες, συνεντεύξεις, ντοκουμέντα, άρθρα, κουβέντες αγωνιστών και υποθέσεις ιστορικών, προσπάθησε να παρουσιάσει την Αναρχική Επανάσταση του 1936 στην Ισπανία, ήρθαμε σε επαφή μαζί του και του θέσαμε μερικές ερωτήσεις, όσες επέτρεπε ο περιορισμένος χρόνος που είχαμε στην διάθεσή μας.

Θέλαμε να μάθουμε τι τον ώθησε να ασχοληθεί μ' αυτό το βιβλίο όσο και το πώς θ' αντιμετώπιζε στη σύγχρονη εποχή τα ζητήματα που έθεσε η ισπανική επανάσταση.

Διαπιστώσαμε, πως συζητάμε μ' ένα γνώσιο εκπρόσωπο του σύγχρονου αφομοιωμένου «προοδευτικού» κόσμου της Δ. Ευρώπης, μιας και αδυνατούμε από την πλευρά μας να κατανοήσουμε τις σύγχρονες αλλαγές στον ευρωπαϊκό χώρο και ως κοινωνική κατάκτηση όσο και το ότι διανύουμε περίοδο έξαρσης της αυτοοργάνωσης της κοινωνίας. Η μερικότητα που χαρακτηρίζει το γυναικείο, το οικολογικό κ.ά. κινήματα που αναπτύχθηκαν στις τελευταίες δεκαετίες είναι για μας εκ προοιμίου ενσωματωμένες, νομίζουμε άλλωστε ότι αποδείχτηκε περίτρανα στην πράξη και στερούνται επαναστατικής δράσης και προοπτικής. Ως εκ τούτου δεν μπορούμε να τα αντιμετωπίσουμε θετικά.

Όσο για την απάντηση που μας έδωσε για το χαρακτήρα της

βίας της RAF θα αφήσουμε να απαντήσει... η ίδια η RAF, η οποία το 1974 απαντούσε στον επίσης γνωστό και από τις ίδιες καταβολές συγγραφέα Χάινριχ Μπελ ως εξής: «... Τι εννοούσε άραγε ο Μπελ με την «Κατερίνα Μπλουμ», αν όχι, ότι η εκτέλεση ενός εκπροσώπου του βίαιου συστήματος κυριαρχίας είναι ηθικά δικαιολογημένη. Όταν η «λογοτεχνική βία» γίνεται υλική βία, τότε ο ίδιος Μπελ πετάγεται στην πλευρά αυτών, των οποίων τον λόγο κατηγορήσε μόλις πριν λίγο ως ψεύτικο...».

Τέλος πάντων αυτά εν ολίγοις από μας. Βγάλτε και σεις τα συμπεράσματά σας.

«Ε.Ν.»: Με το βιβλίο σας «Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας» κάνετε μια συλλογή κειμένων γύρω από την ισπανική επανάσταση, επικεντρώνοντας την προσοχή σας στην προσωπικότητα του Μπ. Ντουρρούτι. Θα θέλαμε να αναφερθείτε στη σημασία του βιβλίου σας και τους λόγους που σας οδήγησαν να το γράψετε.

Χ.Μ.Ε.: Υπάρχει ένας πολύ απλός λόγος και αυτός είναι ότι δεν είμαι φίλος του κράτους. Είχα για βιογραφικούς λόγους και αυτό έχει σχέση με τον φασισμό, μια ενστικτώδικη απέχθεια για το κράτος. «Το κράτος είναι ο εχθρός μου»: αυτή ήταν η αίσθησή μου, που μπορεί να την έχει και ένα παιδί στα 14 του. Αργότερα βρέθηκα απέναντι σ' αυτή την αίσθηση σ' ένα άλλο επίπεδο. Ασχολήθηκα με τον Σοσιαλισμό κλπ. Κατόπιν σκόνταψα στην παλιά αντιπαράθεση του Μπακούνιν και του Μάρξ και διαπίστωσα ότι ο Μπακούνιν είχε δίκιο σ' αυτή την αντιπαράθεση. Δεν θέλω να πω ότι ο Μπακούνιν είχε πάντα δίκιο, έχει πει και πολλές ανοη-

σίες, αλλά σ' αυτήν την αντιπαράθεση είχε απόλυτο δίκιο και προφήτευσε ολόκληρη την τύχη του κομμουνισμού, ήδη πριν 100 χρόνια. Κι έτσι προκύπτει το ενδιαφέρον μου για τον αναρχισμό και η επόμενη ερώτηση ήταν, πού είχε ο αναρχισμός μια ιστορική ευκαιρία, μια δοκιμή.

Και η απάντηση είναι φυσικά περισσότερο απ' όλα τα κράτη στην Ισπανία. Έτσι γεννήθηκε το ενδιαφέρον και επεξεργάστηκα αυτή την ιστορία και προέκυψε το παράδοξο, ότι οι αναρχικοί δεν θέλουν πρωταγωνιστές αρχηγούς και παρ' όλα αυτά είχαν. Μια συμβολική φιγούρα, τον οποίο και σέβονταν πολύ. Με ενδιέφερε για πολλούς λόγους αυτό. Αυτή η διαλεκτική ανάμεσα στον σεβασμό των ηρώων και της απειξουσίας. Πώς συμβιβάζεται αυτό και τι είδους ήρωας ήταν; Και ο τρίτος λόγος του ενδιαφέροντός μου γι' αυτή τη φιγούρα ήταν γιατί ποτέ δεν γράφτηκε ολοκληρωμένα η ιστορία του. Υπάρχουν μυσικά, ανακρίβειες και ήθελα όσο ζούσαν ακόμη οι γέροι — σήμερα έχουν πεθάνει όλοι — μαρτυρές μου. Τους επισκέφτηκα, τους ρώτησα, τους γνώρισα, τους μίλησα.

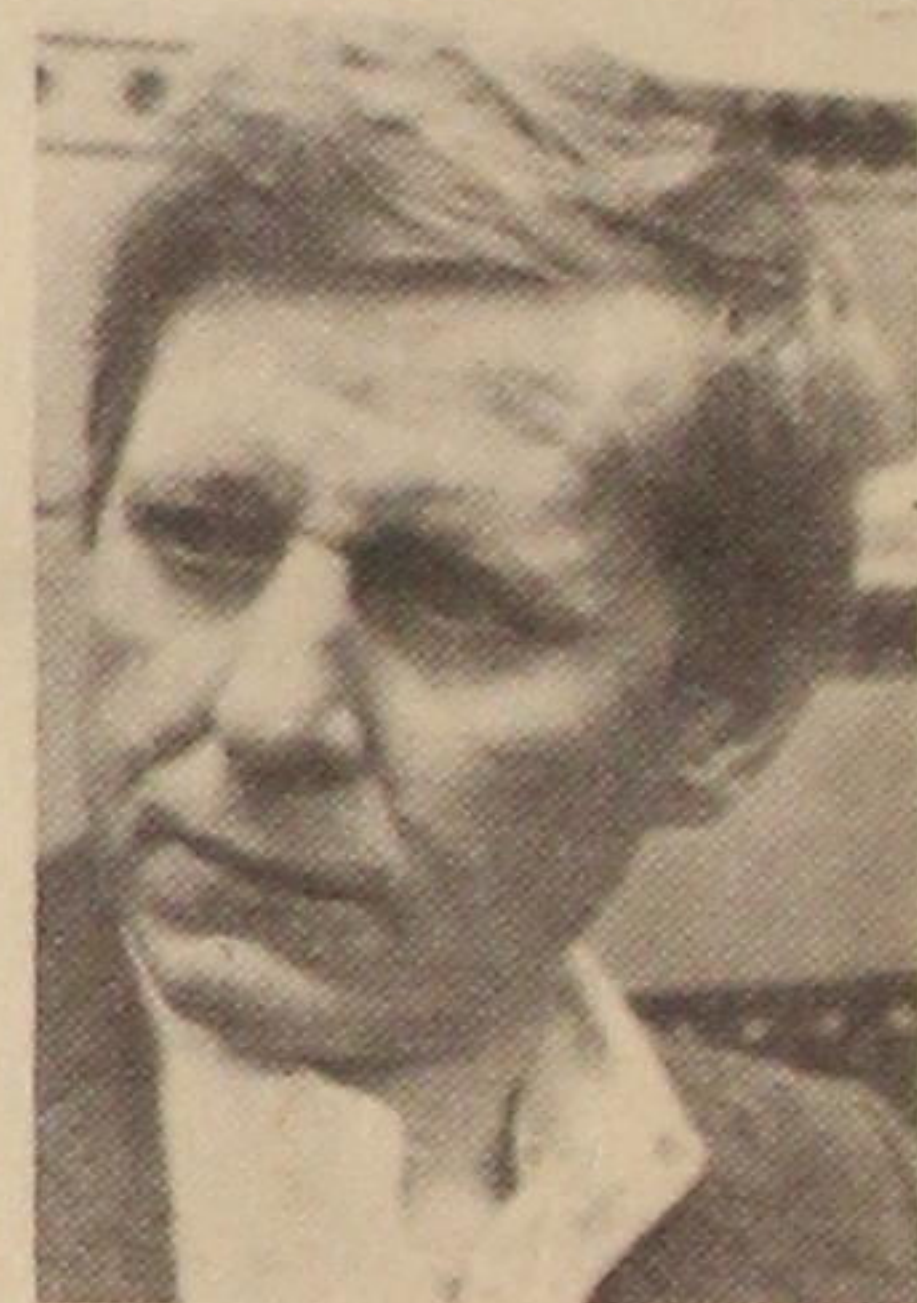
«Ε.Ν.»: Η έκδοσή του, το 1972, συμπίπτει με την έξαρση του ένοπλου αγώνα σ' όλη την Ευρώπη και ιδιαίτερα σε Ιταλία — Γερμανία. Μπορείται να κάνετε έναν παραλληλισμό ανάμεσα σε RAF και Los Solidarios;

Χ.Μ.Ε.: Είναι εντελώς αντιθετικά γεγονότα επειδή, ενώ οι αναρχικοί στην Ισπανία είχαν μια πολύ μεγάλη κοινωνική βάση, οι δυτικοευρωπαίοι τρομοκράτες ήταν ολοκληρωτικά απομονωμένοι άνθρωποι. Είναι τρομοκράτες με την έννοια, ότι ένα κίνημα χωρίς κοινωνική βάση δεν είναι κοινω-

νικό κίνημα. Είναι απομονωμένοι άνθρωποι οι οποίοι ακολουθούν θεωρίες που έχουν στην περίπτωση αυτή μαρξιστική — λενινιστική, δηλαδή όλες τις αβαντιγκάρντ και αντιπροσώπευση θεωρίες. «Πρέπει να δρούμε αντί για το λαό», από τις ίδιες ρίζες με τους κομμουνιστές. Από την ρίζα, ότι εμείς τα γνωρίζουμε όλα καλύτερα, ότι ο λαός δεν πρέπει να δρα γιατί δεν ξέρει, εμείς γνωρίζουμε τι πρέπει να κάνει η κοινωνία, ποιο είναι το σωστό, η σωστή θεωρία. Και όταν η κοινωνία δεν μας ακούει, τότε πρέπει να τους επιβληθεί δια της βίας. Κατά την γνώμη μου είναι το αντίθετο ακριβώς από αυτό που κάνανε στην Ισπανία. Δεν είμαι βέβαια κάποιος που βάζει την μη-βία απόλυτα. Υπάρχουν ιστορικές στιγμές που δικαιώνεται η βία, αλλά για την RAF δεν το νομίζω αυτό.

«Ε.Ν.»: Σήμερα που η μισή Ευρώπη ενώνεται και η άλλη μισή μεταρρυθμίζεται προς όφελος του κράτους και του κεφαλαίου, πώς τίθεται το πρόβλημα που έθεσε η ισπανική επανάσταση μετά την αφομοίωση του μαρξισμού;

Χ.Μ.Ε.: Πιστεύω ότι δεν είναι μόνο νίκη του κεφαλαίου αλλά και μια νίκη της μεσαίας τάξης. Οι περισσότεροι κάτοικοι της Αν. Ευρώπης ανήκουν στη μεσαία τάξη. Το κλασικό προλεταριάτο συνεχώς μικραίνει, οι αγρότες σχεδόν εξαφανίστηκαν και έτσι δημιουργείται ένας εντελώς διαφορετικός τρόπος σκέψης και έτσι η ιστορία των επαναστάσεων δεν επαναλαμβάνεται, γιατί δεν υπάρχει επαναστατική τάξη. Νομίζω, ότι αυτή η νέα μεσαία τάξη είναι απόλυτα ικανή για μερικές μορφές αυτοοργάνωσης. Βλέπουμε, στο γυναικείο κίνημα, σε μερικά σημεία, ότι οι γυναίκες μπορούν να

οργανώσουν τα ενδιαφέροντά τους, ακόμη και ενάντια στο κράτος, στα κόμματα, στο κεφάλαιο. Επίσης στα οικολογικά κινήματα, κανείς δεν τους θέλει, ούτε το κράτος, ούτε το κεφάλαιο, ούτε το κομμουνιστικό κόμμα. Αυτοί όμως οργανώνονται παρ' όλα αυτά. Αυτές βέβαια είναι μέτριες προοπτικές. Δεν έχουν σχέση με την επανάσταση, είναι πολλές φορές και βαρετό. Αλλά πιστεύω, ότι είναι δυνατόν να υπάρχουν κοινωνίες όπου η αυτοοργάνωση συνεχώς αυξάνεται.

«Ε.Ν.»: Αυτοοργάνωση όμως σε ποιά κατεύθυνση; Βλέπουμε ότι οι πράσινοι συμμετέχουν ως κόμμα στον κρατικό μηχανισμό...

Χ.Μ.Ε.: Είναι όμως πολύ κακό κόμμα. Θα υπάρχει πάντα αυτός ο διαχωρισμός. «Μπαίνω για να παλέψω από μέσα» και ο άλλος λέει «όχι δεν συμφωνώ». «Παλεύω απ' έξω». Νομίζω όμως ότι το κράτος δεν είναι μια τόσο σημαντική. Έχουμε δηλαδή ένα κράτος, που είναι σε μια μικρή πόλη, στην Βόννη. Και εκεί θα έπρεπε να είναι. Κανείς μια δεν σέβεται το κράτος. Παλιότερα σέβονταν το κράτος. Όταν έλεγε κάτι κάποιος υπουργός, όλοι λέγαν «ναι, Κε Υπουργέ». Ο υπουργός δεν σημαίνει μια τίποτα για τον κόσμο. Δεν τον φοβούνται. Δέστε π.χ. στον στρατό έχουμε 25% αρνητές στράτευσης. Πρέπει να το δούμε αυτό. Δεν είναι βέβαια επαναστατική ομάδα ανθρώπων, αλλά αυτοοργάνωση της κοινωνίας δεν σημαίνει μια εξαφανισμένη ομάδα, αλλά σημαίνει ότι κινείται η ίδια η κοινωνία.

Ναρκωτικά — κεφάλαιο και εξουσία

Τον Οκτώβρη του 1917 η διάταξη της στρατιωτικής επαναστατικής επιτροπής του Σοβιέτ των εργατών και των στρατιωτών βουλευτών της Πετρούπολης ήταν ρητή:

«1. Μέχρι νεότερης διαταγής απαγορεύεται η παραγωγή αλκοόλ και κάθε είδους οινοπνευματωδών.

2. Εντέλλονται όλοι οι ιδιοκτήτες αποθηκών οινοπνευματωδών ποτών να μας πληροφορήσουν μέχρι την 27η τρέχοντος μηνός για την ακριβή θέση της αποθήκης τους.

3. Οι παραβάτες της διαταγής θα παραπεμφθούν στο στρατιωτικό επαναστατικό δικαστήριο».

Ταυτόχρονα μια ανάλογη διαταγή έλεγε: «Η αστική τάξη διάλεξε έναν άτιμο τρόπο πάλης με το προλεταριάτο. Σε διάφορα μέρη της πόλης οργάνωσε μεγάλες αποθήκες κρασιών και σπρώχνει σ' αυτές τους στρατιώτες, προσπαθώντας με το κρασί να φέρει διάσπαση στις γραμμές του επαναστατικού στρατού. Διατάσσονται όλες οι επιτροπές σπιτιών σε διάστημα τριών ωρών μετά την τοιχοκόλληση αυτής της διαταγής να ανακοινώσουν προσωπικά και μυστικά στον πρόεδρο της στρατιωτικής επιτροπής της φρουράς του φινλανδικού συντάγματος για τα εφόδια κρασιού που έχουν.

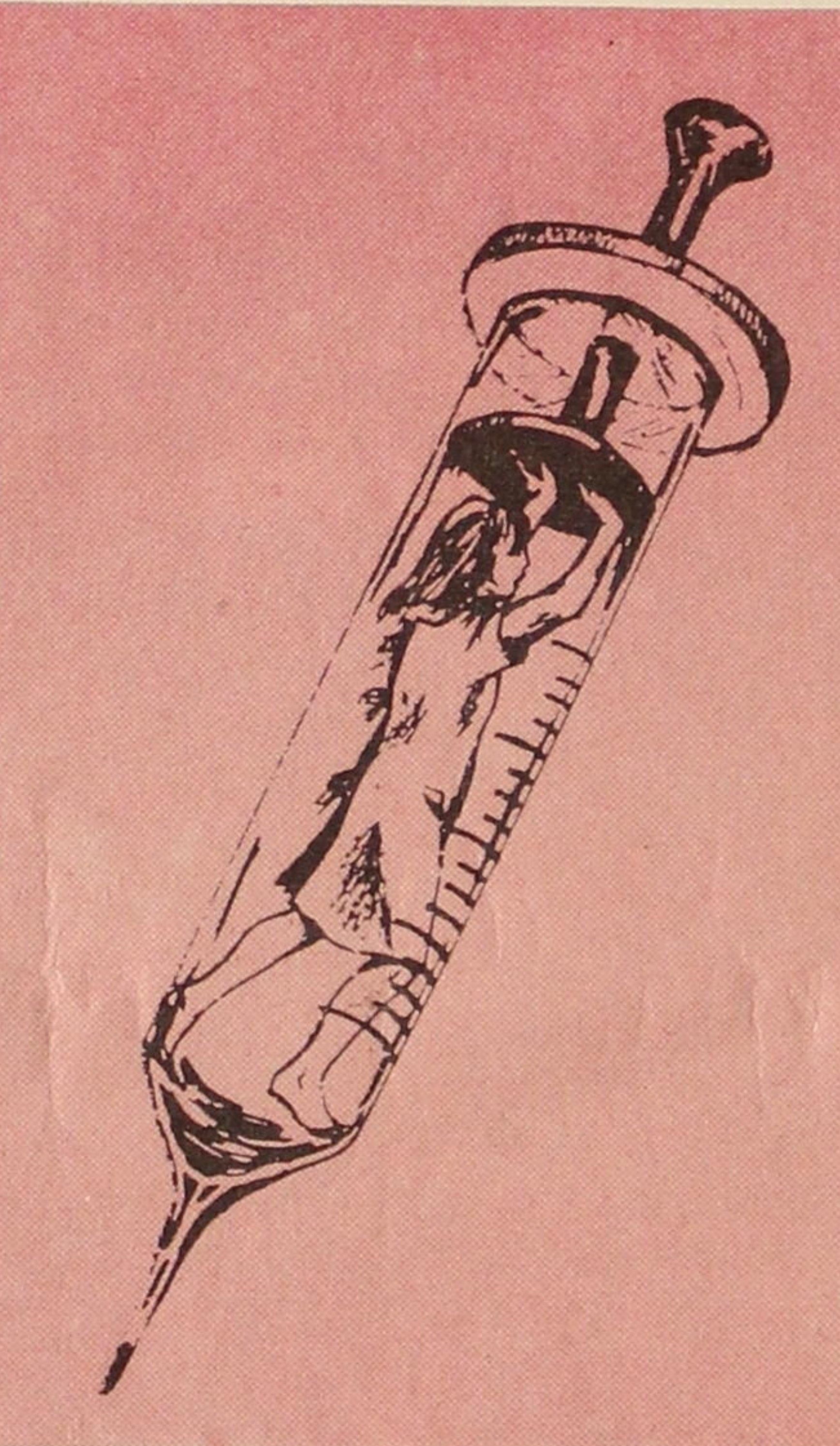
Όσοι δεν εκτελέσουν αυτήν τη διαταγή, θα συλληφθούν και θα παραπεμφθούν στο αυστηρότερο δικαστήριο και η περιουσία τους θα κατασχεθεί, τα δε εφόδια κρασιού που θ' ανακαλυφθούν, θα ανατιναχτούν με δυναμίτη μέσα σε δυο ώρες από την προειδοποίηση, επειδή λιγότερο αποφασιστικά μέτρα, όπως μας έδειξε η πείρα, δεν οδηγούν στον επιδιωκόμενο σκοπό. Δηλώνουμε πως ιδιαίτερη προειδοποίηση, πριν την ανατίναξη, δεν θα γίνει».

Με τον τρόπο αυτό οι μπολσεβίκοι προσπάθησαν ν' αντιμετωπίσουν την ευρεία χρήση και παραγωγή οινοπνευματωδών. Οι περιορισμοί αυτοί συνεχίστηκαν ως ένα βαθμό μέχρι τις μέρες μας. Η αύξηση του αλκοολισμού στη Σοβιετική Ένωση είναι ενδεικτική της αποτελεσματικότητάς τους.

Δεν υπάρχει λοιπόν πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα για το ότι τα οποιαδήποτε κοινωνικά προβλήματα δεν λύνονται ποτέ με τη λήψη κατασταλτικών μέτρων. Όσα λοιπόν κατασταλτικά μέτρα και να παίρνει το κράτος, δε θα μας πείσει για την πρόθεσή του να λυθεί το πρόβλημα των ναρκωτικών. Γιατί πιστεύουμε ότι δεν θέλει να εξαφανίσει τα ναρκωτικά. Τα μέτρα που παίρνει είναι

στάχτη στα μάτια των εθελουφλούντων. Για μας το ίδιο το κράτος είναι αυτό που προωθεί τα ναρκωτικά.

Κατ' αρχήν υπάρχει ο οικονομικός παράγοντας που λέγεται παράνομη διακίνηση ναρκωτικών. Άνετα σκιαγραφείται με την απλή αναφορά μερικών αριθμών: Ο ετήσιος τζίρος μόνον από το εμπόριο της ηρωίνης σε διεθνή κλίμακα ξεπερνά τα 200 δις δολάρια, ποσό που ισοδυναμεί με τον προϋπολογισμό του ελληνικού κράτους για πενήντα χρόνια. Είναι επίσης κατά 30 φορές μεγαλύτερο της αξίας του συνολικού χρυσού που εξαγει κάθε χρόνο η Σοβιετική Ένωση και κατά 40 φορές μεγαλύτερο του ετήσιου συνολικού τζίρου της παγκόσμιας αγοράς διαμαντιών. Αν σκεφτεί κανείς ότι το κόστος παραγωγής ενός κιλού ηρωίνης υπολογίζεται στα 200 δολάρια περίπου, ενώ η τελική τιμή διάθεσής του στη μαύρη αγορά φτάνει πολλές χιλιάδες δολάρια, διαπιστώνουμε πως η ηρωίνη αποτελεί

το μοναδικό προϊόν πάνω σ' αυτόν τον πλανήτη που λειτουργεί με ποσοστό κέρδους πάνω από 3000%. Πρόκειται για ένα ποσοστό κέρδους που κανένας κεφαλαιοκράτης δεν τολμά να ονειρευτεί και κανένας κεφαλαιοκράτης δε θα διανοούνταν να αποποιηθεί αν του δίνονταν η ευκαιρία για την πραγματοποίησή του. Υπάρχει και η δεύτερη εξίσου σοβαρή όψη του ίδιου νομίσματος: τα τεράστια κέρδη που δημιουργούνται στη μαύρη αγορά κατά το μεγαλύτερο μέρος τους επανεπενδύονται σε νόμιμες μορφές οικονομικής εκμετάλλευσης.

με αποτέλεσμα τη διαρκή αναπαραγωγή του κεφαλαίου.

Εκτός από την οικονομική σημασία υπάρχει και η κοινωνική διάσταση του ζητήματος των ναρκωτικών. Φυσικά δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ της συστηματικής χρήσης ηρωίνης, αλκοόλ ή του τηλεθεατή πλήρους απασχόλησης. Όλα αυτά τα ναρκωτικά, χρησιμοποιούνται πολύ αποτελεσματικά από το κράτος για να οδηγήσουν το άτομο σ' ένα αδιέξοδο μοναξιάς κι απογοήτευσης, κατάσταση που το καθιστά ανίκανο να επαναπροσδιορίσει την ουσία των σχέσεών του με τους άλλους και να προβληματιστεί για τις κοινωνικές ρίζες της εκμετάλλευσης. Αν μια οποιαδήποτε ουσία χρησιμοποιείται σαν μέσο φυγής ή αν οδηγεί στην απώλεια της ικανότητας για αγώνα, τότε ανάμεσα στη χρήση του ενός ή του άλλου δεν υπάρχει και μεγάλη διαφορά.

Από την άλλη μεριά οι έμποροι ναρκωτικών απολαμβάνουν την κρατική προστασία και πουλάνε ανενόχλητοι τον εξευτελισμό, τη μηδαμινότητα, το θάνατο.

Επειδή η χειραγώγηση των μαζών και τα ανυπολόγιστα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα που διακυβεύονται είναι τόσο σημαντικά, ο σχεδιασμός του χειρισμού τους ξεπερνάει κατά πολύ τα σύνορα ενός κράτους και είναι πολύ συνολικότερος. Γι' αυτό η υπόθεση των ναρκωτικών αποτελεί παγκόσμια πολιτική του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και της εξουσίας.

Και κάποια αποκαλυπτικά παραδείγματα

Όλοι λίγο ως πολύ γνωρίζουν το σκάνδαλο της πώλησης όπλων στο Ιράν που τα κέρδη της πήγαν στους κόντρας της Νικαράγουα (οι πρόσφατες εξελίξεις στη Νικαράγουα μας πείθουν για την αποτελεσματικότητα κάποιων κινήσεων που σαν στόχο έχουν τον ολοκληρωτικό έλεγχο όλης της ανθρωπότητας). Το σκάνδαλο αυτό ήταν η αρχή για να γίνουν ευρύτερα γνωστά μια σειρά από γεγονότα, πρόσωπα και καταστάσεις, που ενέχονται στο διεθνές δίκτυο των μυστικών υπηρεσιών και εμπορίου ναρκωτικών, όπως:

Ο γεροισιαστής Τζων Κέρρυ καταγγέλλει πως το δίκτυο «ιδιωτικής βοήθειας» προς τους κόντρας, εκτός από γνωστά ακροδεξιά στοιχεία, πε-

ριλαμβάνει και στοιχεία από τον υπόκοσμο του κυκλώματος της κοκαΐνης. Έτσι οι κόντρας γίνονται συνδυαστικοί κρίκος στη μεταφορά της κοκαΐνης από τις Άνδεις στις ΗΠΑ.

Στο Λάος η CIA χρησιμοποιεί τη φυλή ΜΕΟ (Χμογκ) ενάντια στους κομμουνιστές και τη βοήθειά τους την εξαγοράζει αγοράζοντας το όπιο τους. Το μεγάλο παιχνίδι όμως παίχτηκε νωρίτερα με τους Μέο, όταν οι Γάλλοι (που προηγήθηκαν των Αμερικανών) κατέλαβαν το Λάος και εξώθησαν τους Μέο στην παραγωγή αποκλειστικά σχεδόν οπίου, μέχρι του σημείου η οικονομία τους να στηρίζεται αποκλειστικά πλέον στο όπιο. Είναι κι αυτή μια μορφή αποικιοκρατίας με αποτέλεσμα τη χαμένη οικονομική τους αυτάρκεια.

Και κάτι ακόμα πιο χαρακτηριστικό: Στο Λάος η CIA χρησιμοποιούσε μια ιδιωτική αεροπορική εταιρεία για τη μεταφορά όπλων και πολεμοφοδίων και στην επιστροφή τους μετέφεραν όπιο. Η επιχείρηση ήταν τόσο μυστική, που η Αμερικανική Υπηρεσία Εξωτερικής Ανάπτυξης έστειλε κεφάλαια για την κατασκευή εργοστασίου της Pepsi Cola στο Λάος, χωρίς να ξέρει πως στην πραγματικότητα ήταν εργοστάσιο επεξεργασίας ναρκωτικών.

Θα μπορούσαμε να αναφέρουμε κι άλλα παρόμοια περιστατικά, τα οποία όμως απλά θα καταδείκνυαν αυτό που είναι ολοφάνερο. Και βέβαια, κανείς δεν πιστεύει ότι οι ΗΠΑ ανέτρεψαν το Νοριέγκα στον Παναμά, γιατί ενοχλήθηκαν από τη δράση του στο εμπόριο ναρκωτικών. Κρύψανε ή καλύτερα προσπάθησαν να κρύψουν τα συμφέροντά τους που απειλήθηκαν προσωρινά, σε σχέση με την οικονομική εκμετάλλευση της διώρυγας του Παναμά, πίσω από τα ναρκωτικά, ζήτημα για το οποίου ξέρουν ότι ο κόσμος δείχνει ευαισθησία.

Εν κατακλείδι

Η εξάπλωση των ναρκωτικών μετά απ' όλα αυτά δεν θα έπρεπε να εκπλήσσει. Έτσι, το μόνο που μπορούμε να προτάξουμε είναι η αυτοοργάνωση των καταπιεσμένων για την ανατροπή του κεφαλαίου και της εξουσίας, που αφού δημιούργησαν τα θύματά τους, ταυτόχρονα τα καταστέλλουν. Η ανάπτυξη ενός αντικαπιταλιστικού, αντικρατικού, αντι-ιεραρχικού κινήματος που θα αγωνίζεται με σταθερότητα και συνέπεια για την εξαφάνιση των δομών και των σχέσεων που παράγουν το πρόβλημα των ναρκωτικών.

Αρνητής στράτευσης στην Τουρκία

Ο Tayfun Gönül, ένας 32χρονος γιατρός ο οποίος δηλώνει αναρχικός και δεν εξασκεί το επάγγελμά του για λόγους συνείδησης, ξεκίνησε πριν λίγο καιρό, στις αρχές του Γενάρη, μία δημόσια καμπάνια ενάντια στην υποχρεωτική στρατιωτική θητεία.

Παρουσίασε σ' ένα μανιφέστο, το οποίο δημοσιεύτηκε στην αριστερή εβδομαδιαία εφημερίδα «SOKAK», την πρόθεσή του να αρνηθεί τη στρατιωτική θητεία. Μέσα απ' αυτό καλεί όλες τις ομάδες και τα άτομα, τα οποία με κάποιον τρόπο αντιτίθενται στη στρατιωτική θητεία και το μιλιτα-

ρισμό, να στηρίξουν την προσπάθειά του.

Η συγκεκριμένη έκδοση της «SOKAK» (7 Ιανουαρίου) και η έκδοση της 12ης Ιανουαρίου της «GÜNES» στην οποία υπήρχε συνέντευξη με τον Tayfun, απαγορεύτηκαν.

Στο μεταξύ ο Tayfun βρίσκεται στην παρανομία. Ταυτόχρονα ξεκίνησε μια καμπάνια υπογραφών, κάτω από το σύνθημα: «Και εμείς σκεφτόμαστε όπως ο Tayfun. Και μεις είμαστε εναντίον της στρατιωτικής θητείας». Μ' αυτό το σύνθημα διοργανώθηκε απ' όλους τους υποστηρικτές μαζί με

• Προηγούμενα τεύχη της «ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ» καθώς και της εφημερίδας «ΑΝΑΡΧΙΑ», διατίθενται από τα γραφεία της Ένωσης στην οδό Σπάρτης 41.

τον Tayfun Gönül σιωπηλή πορεία προς στην είσοδο του Ανώτατου Δικαστηρίου του τουρκικού κράτους. Αυτή η διαδήλωση, στην οποία έλαβαν μέρος και συντάκτες ορισμένων σοσιαλιστικών εντύπων, διεξήχθη στις 21 Ιανουαρίου. Μετά απ' αυτήν απαγορεύτηκε οριστικά η «SOKAK» και κατασχέθηκαν όλα τα φύλλα της τελευταίας έκδοσης.

Επιστολές μπορούν να σταλούν στην παρακάτω διεύθυνση:

SOKAK Dergisi
Yamali Bohca-10
Klodfarer Cd. Dostluk Yurdu S.

Αποκάλυπτα και με ιδιαίτερη ένταση οι δυτικογερμανικές αρχές «ασφάλειας» αναζητούν κάθε «αφορμή» για να προχωρήσουν είτε με κλείσιμο ή κατάσχεση εφημερίδων και περιοδικών είτε σε διώξεις και φυλακίσεις εκδοτών που δεν υποτάσσονται στους ολοκληρωτικού — φασιστικού τύπου περιορισμούς που επιβάλλονται με ανάλογους νόμους.

Πρόκειται για μια επίθεση, η οποία συνιστά ένα μικρό μόνο τμήμα της «ανπιτρομοκρατικής δράσης» του γερμανικού κράτους, το μέγεθος του οποίου είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό των εγκληματικών του στόχων. Πρόσφατα γίναμε και στην Ελλάδα μάρτυρες αναλόγων μεθοδεύσεων (πρόταση Ντ. Μπακογιάννη), που πλέον έχουν όλα τα «φόντα» για να νομοθετηθούν. Τα πρότυπα άλλωστε υπάρχουν... Άς δούμε τις εφαρμογές του «ανπιτρομοκρατικού» οπλοστασίου σ' αυτό τον τομέα στην Δ. Γερμανία, την χρονιά που μας πέρασε (1989)

ποστήριζαν την RAF». Ο Fritz Storim δεν παρουσιάζεται κατά την καταδικαστική απόφαση και αποφεύγει την επικείμενη σύλληψη. Θα συλληφτεί στις 31/5 στο δρόμο και θα κρατηθεί μέχρι την απελευθέρωση του στην απομόνωση.

Τον Ιούλιο το δικαστήριο του Itzehoe με εντολή της τοπικής εισαγγελίας εκδίδει νέο ένταλμα σύλληψης για τον Fritz Storim. Μ' αυτό ο Storim κατηγορείται για «συνέργεια στην διεκπεραίωση βομβιστικής ενέργειας σύμφωνα με το άρθρο 311. Συγκεκριμένα κατηγορείται ότι στις 28/4/84 με άλλους (άγνωστους) συμμετείχε σε βομβιστική επίθεση κατά την οποία γκρεμίστηκε κολώνα ρεύματος κοντά στο πυρηνικό εργοστάσιο του Brockdorf. Η κατηγορία στηρίζεται σε μια κατασκευή ενδείξεων: ως πυροκροτητής υποτίθεται ότι χρησιμοποιήθηκε ένας συγκεκριμένος τύπος διακόπτη, ο οποίος είναι σχεδόν ίδιος με εικονιζόμενο διακόπτη στο «Handbuch zur Sel-

για τον Sabot συμβιβάστηκε με αναστολή. Σης αρχές του Γενάρη ξεκινά η δίκη για την επίθεση στην κολώνα ρεύματος. «Σοβαρές υπόνοιες συμμετοχής στην ενέργεια» δεν υφίστανται...

15.2 Οι εργαζόμενοι σε βιβλιοπωλείο του Αμβούργου στην οδό Oster, λαμβάνουν από το πολιτικό τμήμα του νεοϊδρυθέντος LKA (αστυνομική μονάδα) στο Αμβούργο ένα έγγραφο, σύμφωνα με το οποίο έχει αρχίσει μια διαδικασία εξακρίβωσης, λόγω «υπόνοιες για παράβαση του 129α». Αιτία: πώληση του περιοδικού Sabot No 22, στο οποίο υπήρχε ομιλία από εκδήλωση με θέμα την τοποθέτηση όλων των πολιτικών κρατουμένων μαζί. Την ίδια περίοδο κατηγορείται και ο ιδιοκτήτης του βιβλιοπωλείου Schwarzmarkt (Αμβούργο) για την πώληση του Sabot No 21, σύμφωνα με τον § 129α.

Απρίλιος: Κάτω από την απειλή πειθαρχικών μέτρων από την δικαιοσύνη εναντίον δύο συγγραφέων του βιβλίου «... και ακόμη

κρατουμένων, έβγαине κάθε βδομάδα στη διάρκεια της απεργίας πείνας σε πιάζ 10.000 φύλλων. Η δίκη ορίζεται για αργότερα.

Απρίλιος: Σε βάρος της υπεύθυνης νόμου του Hungerstreik — Info, απαγγέλθηκαν κατηγορίες από την εισαγγελία σύμφωνα με τον § 90α (για προσβολή της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας). Αιτία ήταν η δημοσίευση δηλώσεως του Rolf Heister, με την οποία απολογεί την εισοδό του στην απεργία πείνας. Από την εισαγγελία σχεδιάζονταν κατ' αρχήν ποινικοποίηση σύμφωνα με τον 129α, επειδή όμως αυτό σύμφωνα με την γνώμη αρμοδίων δεν είχε προοπτικές επιτυχίας διώχθηκε σύμφωνα με τον 90α. Η ίδια δήλωση βέβαια μπόρεσε να δημοσιευτεί από διάφορες εφημερίδες π.χ. την Taz (των πρασίνων) δίχως προβλήματα.

12 Ιουλίου: Νέα έρευνα στην τοπική επιθεώρηση της Κολωνίας. Αφορμή αυτή τη φορά η έκδοση του Ιουλίου της τοπικής επι-

ται στο άρθρο 1 των αποφάσεων του ομοσπονδιακού ελβετικού συμβουλίου για «επικίνδυνο για το κράτος προπαγανδιστικό υλικό».

Αύγουστος: Η μέχρι τώρα τελευταία έκδοση του Sabot βρίσκεται πάλι στο επίκεντρο επίθεσης της Κρατικής Ασφάλειας. Σε συνεργασία του βιβλιοπωλείου Gegenwind στο Αμβούργο παραδίδεται προσωπικά από την πολιτική αστυνομία κατηγορητήριο σύμφωνα με τον 129α.

2.11: Κατά την αναζήτηση των άγνωστων εκδοτών και πωλητών της εφημερίδας «Radikal» ερευνώνται στο Siegen ένα τυπογραφείο και ο εκδοτικός οίκος του Edition ID — Archiv im IISG. Στο Δ. Βερολίνο κατασχέθηκαν έγγραφα του αντίστοιχα καταστήματος AurorA Verlagsanlieferung.

Δεκέμβριος: Η ομοσπονδιακή εισαγγελία προσπαθεί εκ νέου να θέσει σε κίνηση νέα δίωξη στους υπεύθυνους του Angerhörger — Info (πληροφοριακό δελτίο συγγενών των πολιτικών κρατουμένων), σύμφωνα με τον 90α. Α-

Το κράτος είναι ο μόνος Τρομοκράτης

17.1 Από το Ανώτατο Δικαστήριο του Αμβούργου καταδικάστηκε ο Δρ. Fritz Storim σε κάθειρξη ενός έτους χωρίς αναστολή και σε χρηματική ποινή, λόγω «υποστήριξης τρομοκρατικής ομάδας (RAF)» και απαγορευμένης διάδοσης έγγραφης καταγγελίας και ταυτόχρονα του αφαιρέθηκε η δυνατότητα επάνδρωσης δημόσιας υπηρεσίας. Κατηγορούνταν για συμμετοχή στην έκδοση του περιοδικού Sabot — Hamburger Info — Sammlung του οποίου το τεύχος No 14 δημοσίευε 2 κείμενα και μια φωτογραφία, που «υ-

bsthilfe, Ergänzung 1 Oktober 1986» (Εγχειρίδιο για την αυτοβοήθεια). Το εγχειρίδιο κατασχέθηκε σε μια έρευνα το καλοκαίρι του '87 στο σπίτι του Storim. Σε άλλη έρευνα κατασχέθηκε η καρμπονοταινία μιας γραφομηχανής. Εκτός από την υποσημειωμένη «απόδειξη» ότι το εγχειρίδιο βρέθηκε στο σπίτι του Storim, μεγάλο ρόλο παίζει το γεγονός, ότι ο Storim είναι φυσικός.

Παρά τη συγκεκριμένη δίκη ο Storim θα αφεθεί νωρίτερα, τον Δεκέμβριο, μετά από κράτηση 6 μηνών. Το υπόλοιπο της ποινής

περισσότερο έλεγχος — κατ' οίκον κράτηση και μεταχείριση» σταματά η έκδοση του βιβλίου.

Απρίλιος: Διώκεται ο εκδοτικός οίκος GNN από την γενική εισαγγελία σύμφωνα με τον 129α. Αφορμή είναι ένα γράμμα της κρατούμενης Andrea Sievering στο Hungerstreik — Info 9 (πληροφοριακό δελτίο για την απεργία πείνας), στο οποίο αναφέρονταν στην αναγκαιότητα να τοποθετηθούν όλοι οι κρατούμενοι της RAF και της Αντίστασης μαζί. Το Hungerstreik — Info που εκδίδεται από συγγενείς των πολιτικών

θεώρησης, στην οποία αποτυπώθηκαν αποσπάσματα της προκήρυξης των «Επαναστατικών Πυρήνων»: «Κοινωνική επανάσταση εναντίον της ιμπεριαλιστικής προσφυγικής πολιτικής» για τις βομβιστικές ενέργειες στο Ανώτατο δικαστήριο και στο διοικητικό δικαστήριο του Ντύσελντορφ.

4.8: 1000 αντίτυπα του «Euskadi — Information» (πληροφοριακό δελτίο Βάσκων) τα οποία τυπώθηκαν στην Δ. Γερμανία κατασχέθηκαν στα γερμανοελβετικά σύνορα και κρατήθηκαν 3 εβδομάδες. Η κατάσχεση στηρίζε-

τορμή, η δημοσίευση στο No 27 της 10/11/89 ομιλίας από εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην Στουτγκάρδη στις 13/10, για την απελευθέρωση του Günter Sonnenberg που έχει σοβαρότατα προβλήματα υγείας.

Δεκέμβριος: Εναντίον των ιδιοκτητών του εκδοτικού οίκου Edition ID — Archiv im IISG και των υπευθύνων του AurorA Verlag — sanslieferung, θα θέλει να κατασχέσει το βιβλίο «Μαύρα Κείμενα» (αναφορά στην λογοκρισία στην Δ. Γερμανία από το 1968 ως σήμερα), το εφετείο όμως δεν τους καταδικάζει.

« Η πείρα του εργατικού κινήματος »

ΣΙΚΑΓΟ 1886: Τον Οκτώβριο του 1885, ύστερα από εισήγηση του αναρχοσυνδικαλιστή Σπάζις, το κεντρικό εργατικό συνδικάτο που περιελάμβανε 22 συνδικάτα (μεταξύ των οποίων τα 11 μεγαλύτερα της πόλης) υιοθέτησε την ακόλουθη απόφαση: «Απόφασή μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα για να προβάλλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: τη βία.

Μολονότι περιμένουμε 'ελάχιστα από την καθιέρωση του οκτώωρου, υποσχόμεσαστε με πίστη να βοηθήσουμε τα αδελφία μας που βρίσκονται σε μειονεκτική θέση σ' αυτήν την ταξική πάλη με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, εφόσον κι αυτά θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοικτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλήτες και τους εκμεταλλευτές. Η πολεμική μας κραυγή είναι: Θάνατος στους εχθρούς του πανανθρώπινου γένους».

Την Πρωτομαγιά του 1886 και τις επόμενες μέρες, κορυφώνεται στο Σικάγο ο αγώνας των εργατών για τη μείωση των ωρών εργασίας σε οκτώ. Ξεσπούν απεργιακές ταραχές στα εργοστάσια Μακ Κόρμικ, απ' τις οποίες οι πε-

ρισσότερες είναι αιματηρές και η αστυνομία δολοφονεί εν ψυχρώ 4 εργάτες, ενώ πολλοί άλλοι τραυματίζονται. Για τις απεργιακές ταραχές η αστυνομία κατηγορεί και συλλαμβάνει 81 αναρχικούς εργάτες, τους οποίους θεωρεί ως πρωτεργάτες για τα γεγονότα. Καταδικάζονται σε θάνατο οι: Αύγουστος Σπάζις, Άλμπερτ Πάρσονς, Τζωρτζ Ένγκελ, Άντολφ Φίσερ και Λούις Λινγκ, εκ των οποίων οι 4 πρώτοι απαγχονίζονται, ενώ ο Λινγκ προπημάει να αυτοπνυχτεί με δυναμίτη την προηγούμενη μέρα της εκτέλεσής του.

«Δεν μπορεί κανείς ούτε να δράσει, ούτε να σκεφτεί σαν επαναστάτης σήμερα, χωρίς να συνειδητοποιήσει βαθιά και ολοκληρωτικά το γεγονός ότι: οι μεταμορφώσεις του καπιταλισμού και ο εκφυλισμός του οργανωμένου εργατικού κινήματος έχουν σαν αποτέλεσμα να χάσουν πλέον την αξία τους ή ακόμα και να αποκτήσουν αρνητική αξία, οι παραδοσιακές μορφές οργάνωσης, οι μορφές δράσης, οι ενσχυολήσεις, οι ιδέες και το ίδιο το παραδοσιακό λεξιλόγιο. Όπως έχει γράψει ο Μοτέ, μιλώντας για την αληθινή πραγματικότητα του κινήματος ανάμεσα στους εργάτες: "...ακόμα και η ρωμαϊκή αυ-

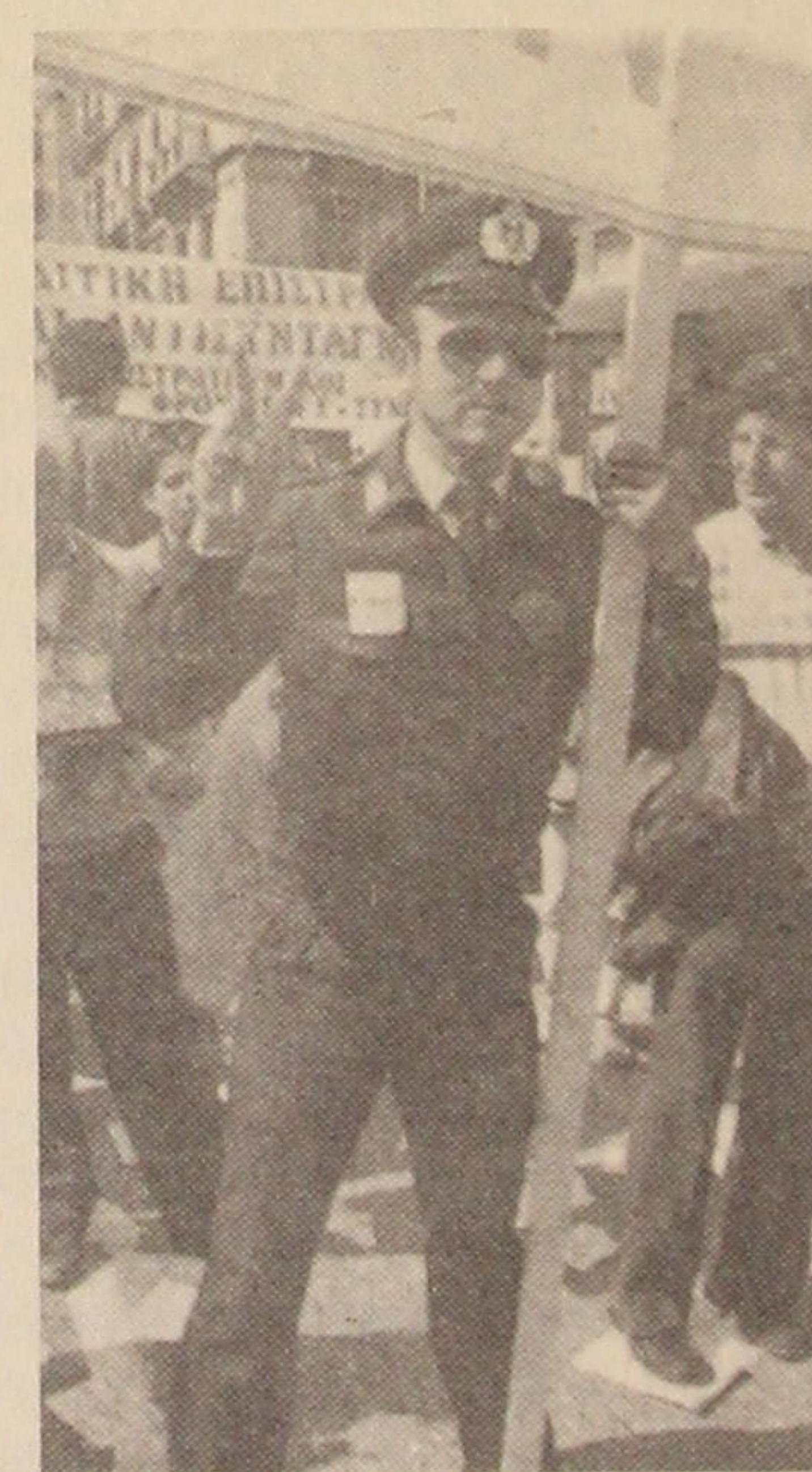
τοκρατορία κατά την εξαφάνισή της άφησε πίσω της ερείπια, το εργατικό κίνημα δεν αφήνει παρά απορρίμματα...» (Κ. Καστοριάδης: «Η πείρα του εργατικού κινήματος»)

Σήμερα, έναν αιώνα μετά, το πραγματικό νόημα της Πρωτομαγιάς έχει διαστρεβλωθεί, ο συνδικαλισμός (οποιασδήποτε φύσης) έχασε —προ πολλού— την επαναστατικότητα του.

Η άνιση κατανομή του πλούτου και η κατοχή των μέσων παραγωγής, βασικά χαρακτηριστικά της ταξικής πάλης κατά τη βιομηχανική περίοδο, μεταλλάσσονται σταδιακά σε επίπεδο κατοχής ή μη της τεχνολογικής γνώσης.

Όντας στο μεταίχμιο, ένα σκαλοπάτι ανάμεσα στη βιομηχανική και τη μεταβιομηχανική περίοδο, οφείλουμε να καταδείξουμε τη νέα πραγματικότητα του κοινωνικού ελέγχου και της κοινοβουλευτικής δικτατορίας που οραματίζονται, σε παγκόσμια κλίμακα, κράτος και κεφάλαιο, με την αναδιάρθρωση της παραγωγικής διαδικασίας και την εισβολή των νέων τεχνολογιών.

Η μετάβαση στη μεταβιομηχανική περίοδο χαρακτηρίζεται από τη συνεχή εξέλιξη των νέων τεχνολογιών και την εισοδό τους

στη διαδικασία παραγωγής με αποτέλεσμα από τη μια την περιθωριοποίηση του εργάτη και από την άλλη τη μείωση στο ελάχιστο της κατοχής γνώσης του πάνω στο συγκεκριμένο προϊόν που παράγει.

Έτσι, εάν μερικά χρόνια πριν, ήταν επαναστατικό πρόταγμα ένα αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο, στο μέλλον κάτι τέτοιο φαντάζει αδύνατο.

Η εργατική τάξη αποξενωμένη τόσο από την τεχνολογία των μέσων παραγωγής, όσο και από

το ίδιο το παραγόμενο προϊόν, χάνει τη δυνατότητα πίεσης που έχει απέναντι στα αφεντικά, ενώ ακόμη κι όταν τα αιτήματα που προβάλλει είναι ριζοσπαστικά, είναι εν δυνάμει αφομοιώσιμα.

Ταυτόχρονα, ο εφιάλτης του κοινοβουλευτικού ολοκληρωτισμού ορθώνεται ολοένα και περισσότερο. Κυρίως στα αναπτυγμένα κράτη, η είσοδος των νέων τεχνολογιών δημιουργεί σε παγκόσμιο επίπεδο, συμπαγείς κρατικούς μηχανισμούς, καταστολής των κοινωνικών κινήσεων αντίστασης, όπου η είσοδος νέων μεθόδων παρακολούθησης του ηλεκτρονικού φακελώματος, της ηλεκτρονικής φυλάκισης, των ανπιτρομοκρατικών νομοσχεδίων, μας δείχνουν ξεκάθαρα αυτό που η φανερή ή και η σιωπηλή συμπαγινία κυβερνήσεων, κομμάτων, μπάτσων, δικαστών, συνδικαλιστών οραματίζονται.

Την κοινωνία της απόλυτης σιγής.

Χρέος μας, αυτή τη στιγμή, είναι το ξεσκέπασμα της σκευωρίας που εξυφαίνονται κράτος και αφενικά ενάντια στην κοινωνία.

Καταστροφική δράση και σμποτάζ ως η μόνη διέξοδος απεγκλωβισμού. Αυτοοργανωμένη επίθεση στις επιλογές τους για ολοκληρωτικό έλεγχο πριν φτάσει η στιγμή, όπου και η παραμικρή σκέψη εναντίωσης θα καταστεί αδύνατη.

ΡΩΣΙΑ: 70 ΧΡΟΝΙΑ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΤΕΙΑΣ

Τα γεγονότα που διαδραματίζονται στην Ρωσία αλλά και στις ανατολικές χώρες-δορυφόρους της οριστικοποιούν το τέλος του κομμουνισμού σαν κατακτητική ιδεολογία και σαν κοινωνικό κατακτητικό σύστημα. Ο **μαρξισμός** ανάγοντας ΤΑ ΠΑΝΤΑ σε ΝΟΜΟΥΣ οικονομικής εκμετάλλευσης και θέτοντας στο επίκεντρο του κοινωνικού συνόλου την ΕΞΟΥΣΙΑ κρυσταλλώθηκε και ιστορικά πραγματώθηκε στη Ρωσία με απρόσμενα συνεπακόλουθα. Αφού κατέστρεψε το πρωτοπόρο για την εποχή του εργατικό κίνημα, τη στιγμή που η παγκόσμια επανάσταση ήταν η ορατή ελπίδα εκατομμυρίων εργατών, ανήγαγε το κόμμα σε υπέρτατη αξία και μοναδική αλήθεια της ιστορίας θυθίζοντας ταυτόχρονα την κοινωνία στον κυνισμό και την απάθεια. Ο Λενινισμός σαν το αναγκαίο στάδιο του Σταλινισμού πρόσφερε όλα τα ιδεολογικά και υλικά όπλα αυτού του ιστορικού διασμού, από αρχής γενομένης με την άγρια καταστολή των απεργιών στην Πετρούπολη, την δολοφονία των εξεγερμένων στην Κροστάνδη και την εξόντωση του Μαχνοβίτσκιου κινήματος. Έτσι ο Σταλινισμός σαν φυσικό απόστημα της μαρξιστικής ιδεολογίας, της ΠΡΑΓΜΑΤΩΜΕΝΗΣ μαρξιστικής ιδεολογίας, σπάζοντας, διαχύθηκε στη ρωσική κοινωνία υπάγοντάς την με τη βία και ολοκληρωτικά στο κόμμα και στο κράτος. Ελέγχοντας κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα στην οικονομία, στην πολιτική, στην κουλτούρα, στην ενημέρωση, στην επικοινωνία. Ανάγοντας την ιστορία σε προσωπική και κομματική σχέση και την αλήθεια από ζωντανή δύναμη κίνησης σε πενταετές πλάνο. Εκμηδενίζοντας την προσωπικότητα του ατόμου μέσα στον φόβο και την ανασφάλεια. Απαγορεύοντας την εξοδό απ' την αυτοκρατορία για να εξασφαλιστεί το απυρόβλητο της μοναδικής αλήθειας του ηγέτη του κόμματος και του κράτους. Αποδεκατίζοντας και εκτοπίζοντας εκατομμύρια ανθρώπων προκειμένου να εξαφανιστεί και η παραμικρή διαφωνία, προσαρτώντας ολόκληρες περιοχές κάτω απ' το επικάλυμμα του νέου μεγαλοϊδεασμού, του προλεταριακού διεθνισμού. Αποκορύφωμα αυτού του εγκληματικού προταξ ήταν ο στρατιωτικός επεκτατισμός του καθεστώτος που ανήγαγε σε υπέρτατη αξία τη λατρεία της υπέρτατης δύναμης για τη δύναμη (Μπρεζνιεφισμός). Αυτή η στρατιωτικοποίηση του καθεστώτος (τα παράσημα αποτελούσαν την προφανή της ένδειξη) που το ψυχροπολεμικό κλίμα την εξωθούσε στα άκρα δεν έμεινε αναπάντητο. Η οικονομία άρχισε να παράγει όγκους αλλά όχι προϊόντα, ενώ ο πυρήνας της κοινωνίας, το άτομο, οδηγούνταν και παρέσυρε και την κοινωνία ολόκληρη στην απάθεια και τον κυνισμό. Ενώ το σύστημα λειτουργούσε στην επιφάνεια με τους δικούς του νόμους, μετατρέποντας τον λαό σε ανώνυμες μάζες, αυτές ζούσαν τη διπλή τους ζωή, τη μια «επίσημη» στο επίπεδο του συστήματος και την άλλη ιδιωτικά, καταφεύγοντας στην **εσωστρέφεια**, αναζητώντας το ιστορικό τους παρελθόν, μέσα στο οποίο ανακάλυπταν σαν λανθάνουσα οντότητά τους το έθνος και την θρησκεία.

Η παλιά άποψη που αποδίδει τη δημιουργία του εθνικιστικού κράτους στην αφυπνισμένη εθνική συνείδηση του λαού, δεν είναι παρά ένας μύθος, πολύ εξυπηρετικός για τους υποστηρικτές της ιδέας του εθνικού κράτους, αλλά όχι λιγότερο λαθεμένος. ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΑΙΤΙΑ, ΑΛΛΑ

ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ, ΚΙ ΟΧΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ. Πράγματι, απ' αυτή την άποψη υπάρχει ανάμεσα στο λαό και στο έθνος η ίδια διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στην κοινωνία και στο κράτος.

Κάθε κοινωνική μονάδα είναι ένας φυσικός σχηματισμός που, στη βάση των κοινών αναγκών και της αμοιβαίας συμφωνίας, οικοδομείται οργανικά από κάτω προς τα πάνω για να εγγυάται και να προστατεύει το γενικό συμφέρον. Ακόμη κι όταν οι κοινωνικοί θεσμοί βαθμιαία απολιθώνονται ή διατηρούνται σαν κατάλοιπα, ο σκοπός της προέλευσής τους μπορεί, στις περισσότερες περιπτώσεις, ν' αναγνωριστεί καθαρά. Ωστόσο, κάθε κρατική οργάνωση είναι ένας τεχνητός μηχανισμός που επιβλήθηκε στους ανθρώπους απ' τα πάνω από κάποιον εξουσιαστή, και που δεν αποβλέπει ποτέ σ' άλλους σκοπούς έξω απ' το να υπερασπίσει και να διασφαλίσει τα συμφέροντα προνομιούχων μειονοτήτων της κοινωνίας.

Κάθε λαός είναι το φυσικό αποτέλεσμα μιας κοινωνικής ένωσης, μια αμοιβαία ένωση ανθρώπων που προήλθε από μίαν ορισμένη ομοιότητα των εξωτερικών συνθηκών ζωής, μια κοινή γλώσσα, και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που οφείλονται στο κλιματολογικό και γεωγραφικό περιβάλλον. Μ' αυτό τον τρόπο, γεννιούνται ορισμένα κοινά χαρακτηριστικά, που υπάρχουν σε κάθε μέλος της ένωσης, και σχηματίζουν ένα πολύ σπουδαίο μέρος της κοινωνικής της ύπαρξης. Αυτή η εσωτερική σχέση μπορεί τόσο λίγο να τραφεί τεχνητά, όσο και να καταστραφεί τεχνητά. Το έθνος, απ' την άλλη μεριά, είναι το τεχνητό αποτέλεσμα του αγώνα για πολιτική εξουσία, όπως ακριβώς κι ο εθνικισμός δεν υπήρξε ποτέ τίποτε παραπάνω από την πολιτική θρησκεία του σύγχρονου κράτους. Το ν' ανήκουμε σ' ένα έθνος, αντίθετα με το να ανήκουμε σ' έναν λαό, δεν καθορίζεται ποτέ από βαθιά φυσικά αίτια, αλλά υπόκειται πάντα σε πολιτικές θεωρήσεις και βασίζεται σ' αυτούς τους κρατικούς λόγους, πίσω από τους οποίους κρύβονται πάντα τα συμφέροντα προνομιούχων μειονοτήτων. Μια μικρή ομάδα διπλωματών που είναι απλά οι εμπορικοί εκπρόσωποι της προνομιούχας κάστας και τάξης αποφασίζουν εντελώς αυθαίρετα σε ποιο έθνος θα ανήκουν ορισμένοι άνθρωποι, που ούτε καν ρωτήθηκαν αν συμφωνούν, αλλά πρέπει να υποταχτούν σ' αυτή την άσκηψη εξουσίας γιατί δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς.

Λαοί κι ομάδες λαών υπήρχαν πολύ πριν εμφανιστεί το κράτος. Και σήμερα υπάρχουν κι αναπτύσσονται χωρίς τη βοήθεια του κράτους. Εμποδίζεται μόνον η φυσική τους ανάπτυξη όταν κάποια εξωτερική δύναμη παρεμβαίνει βίαια στη ζωή τους και τους βάζει με το ζόρι σε άγνωστα ως τότε γι' αυτούς καλούπια. Ύστερα, το έθνος είναι αδιανόητο χωρίς το κράτος. Έχει προσκολληθεί σ' αυτό. Η ευτυχία του ή η δυστυχία του εξαρτάται απ' αυτό, κι οφείλει την ύπαρξή του μόνο στην παρουσία του κράτους. Συνεπώς, η θεμελιακή φύση του έ-

θνους θα μας διαφεύγει πάντα αν προσπαθούμε να το διαχωρίσουμε απ' το κράτος και να το προικίσουμε με μια δική του ζωή που ποτέ δεν διέθετε.

Κάθε λαός είναι πάντα μια κοινότητα με μάλλον στενά όρια. Αλλά ένα έθνος, περικλείνει, κατά κανόνα, ένα ολόκληρο πλέγμα από διαφορετικούς λαούς και ομάδες λαών που συμπί-

σταν, με λιγότερο ή περισσότερο βίαια μέσα, στο πλαίσιο ενός κοινού κράτους. Πράγματι, σ' όλη την Ευρώπη δεν υπάρχει κανένα κράτος που να μην αποτελείται από μιαν ομάδα διαφορετικών λαών που είχαν αρχικά διαφορετική καταγωγή και γλώσσα και που ενσωματώθηκαν μέσα σ' ένα έθνος μόνον από δυναστικά, οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟ ΣΤΗΝ ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ;

Για 70 περίπου χρόνια το συγκεντρωτικό καθεστώς καθόριζε τα πάντα στη ζωή και την οικονομία. Όλος ο πλούτος συγκεντρωνόταν και αναδιανέμονταν από την κεντρική επιτροπή και τον γενικό γραμματέα του κόμματος που (νόμιζαν πως) καθόριζαν τόσο τις ανάγκες της παραγωγής όσο και τις ανάγκες της κατανάλωσης. Επιπλέον οι δομές του συστήματος βασίζονταν πάνω καταναγκαστική εξδίκευση της παραγωγής κατά περιοχές. Έτσι ώστε η ομοσπονδία να εξαρτά τη συνοχή της όχι μονάχα από την κεντρική πολιτική εξουσία, αλλά και από μια οικονομία ειδικά σχεδιασμένη για να ενισχύει την αλληλεξάρτηση των 15 ομόσπονδων δημοκρατιών. Πρόσθετος παράγοντας του τέλους ήταν η δυνατότητα του καθεστώτος να ανταποκριθεί σ' ένα παγκόσμιο πόλεμο και η αδυναμία του να ανταποκριθεί σε «μια πλάκα σαποουνιού». Το ψυχροπολεμικό κλίμα, η ίδια η στρατιωτική δομή του καθεστώτος και το δόγμα Μπρέζνιεφ χάρισαν στην ρωσική κοινωνία στα δύο. Στην στρατιωτική και πολιτική σφαίρα όπου τόσο οι παραγωγικές όσο και οι καταναλωτικές (αποδοχές) δυνατότητες ήταν απείρως δυσανάλογες. Μέσα σ' αυτό το απέραντο συ-

γκεντρωτικό χάος ο σοβιετικός πολίτης απαντούσε με την απάθειά του, άκρως αντιπαραγωγική, τον κυνισμό του απέναντι στις πενταετείς αναμασμένες ελπίδες και γεμίζοντας το εσωτερικό κενό του καθεστώτος με τόνους αλκοόλ.

Η άνοδος της ομάδας Γκορμπατσώφ στην εξουσία προσπάθησε και προσπαθεί να επανασυνδέσει και να επανασυνθέσει τον διαλυμένο και αφυδατωμένο ιστό που συνδέει το κράτος με την κοινωνία. Κι εδώ βρίσκεται μια ουσιαστική απαντομή. Το κράτος υπό την εξουσία των μεταρρυθμιστών αναλαμβάνει την πρωτοβουλία να αλλάξει την κοινωνία «εν απουσία» της. Να την αλλάξει δηλαδή απ' τα πάνω. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να ξεσπάσουν τα ταξικά αλλά κύρια εθνικιστικά κινήματα. Σήμερα τρέχουν πίσω απ' τα γεγονότα τα οποία αρκετές φορές είναι ανίκανοι να τα παρακολουθήσουν. Οι προθέσεις του κράτους πριν ακόμη εκδηλωθούν είναι ήδη ξεπερασμένες. Η πολιτειακή σχέση των 15 δημοκρατιών, η αγροτική μεταρρύθμιση, το βιοτικό επίπεδο, η ανεργία που φτάνει στο 27% του εργατικού δυναμικού, οι σχέσεις ιδιοκτησίας, η αποεθνικοποίηση της βιομηχανίας, η απόσχιση

ΠΕΣΤΡΟΪΚΑ ;

από την ΕΣΣΔ, έχουν σχετικοποιήσει τη σιγουριά του κράτους και το κύρος του μέσα στην κοινωνία κάτω απ' την πρωτοφανή πίεσή της. Έτσι φτάνουμε να έχουμε την προσβολή των μέχρι πρότινος ιερών και οσίων περί εργασίας, απ' την Πράβντα: «το να δίνεις δουλειά στον καθένα είναι και πολυδάπανο και ανήθικο» και τον Γκορμπατσώφ να επιστεί την απειλή στους κρατικούς υπεύθυνους πως «παίζουν με τα σπέρτα πάνω σε μια πυριπδαποθήκη».

Το μεταρρυθμιστικό σχέδιο της ομάδας Γκορμπατσώφ προσέβλεπε στην αυτορύθμιση του συστήματος μέσα απ' την σταδιακή και ελεγχόμενη απελευθέρωση της αγοράς [βλ. νομοσχέδιο για την ιδιοκτησία της γης, για τις αποκρατικοποιημένες συνεταιριστικές επιχειρήσεις, για τις ζώνες ελεύθερης αγοράς, π.χ. στο Λένινγκραντ προς τη Δύση, στο λιμάνι Ναχόντκα προς την Ιαπωνία, για τη μετατρεψιμότητα στο ρούβλι και τη συμμετοχή στο ΔΝΤ κλπ.] και την αποκέντρωση, σαφώς ελεγχόμενη, της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας προς τις ομόσπονδες δημοκρατίες [βλ. δυνατότητα κοπής άλλους νομίσματος, δυνατότητα απόδοσης, κατάργηση του άρθρου 6 του συντάγματος για το μονοπώλιο του ΚΚΣΕ κλπ.].

Αντί όμως οι κοινωνικές τάσεις να είναι κεντρομόλες προς όφελος του κράτους, άρχισαν να γίνονται επικίνδυνα φυγόκεντρες χωρίς κανείς να μπορεί να προβλέψει με σιγουριά προς ποια κατεύθυνση.

Οι ταξικές διεκδικήσεις ξεπερνούν τις οικονομικές ρυθμίσεις και οι εθνικιστικές τις πολιτικές. Μπροστά σ' αυτή την επαιλούμενη κατάρρευση, το κράτος βάζει στο προσκήνιο τον μηχανισμό του στρατού. Η νέα όψη του καθεστώτος όντας απόλυτη απ' τις «από τα κάτω» δονήσεις, χρησιμοποιεί την πιο παλιά μέθοδο κυριαρχίας. Η μόνη διαφορά του τότε και του τώρα είναι ότι η στρατηγική του κράτους δεν εφαρμόζεται ΑΠΟ τους στρατάρχες αλλά ΜΕ τους στρατάρχες. [Ας επισημάνουμε μόνο ότι ο στρατός σήμερα όπως

παντού και πάντα έχει συγκεντρώσει και έχουν συσπειρωθεί γύρω του όλες οι συντηρητικές δυνάμεις. Ταυτόχρονα είναι ένα πεδίο αντεκδίκησης των ταξικών αλλά κύρια εθνικιστικών ταραχών. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα τη μαζική λιποταξία φαντάρων που κατάνονται από ανάλογες περιοχές].

Συμπερασματικά λοιπόν, αυτό που εισηγείται η ηγετική ομάδα Γκορμπατσώφ και το ονομάζει περεστρόικα, απελευθέρωσε με απρόβλεπτο τρόπο αυτό που ακριβώς προσπάθησε να συγκρατήσει, τις καταπιεσμένες κοινωνικές δυνάμεις. Έτσι σήμερα είναι αδύνατο να κατανοήσει κανείς κι αυτό ακόμη το περιεχόμενο της περεστρόικα που αλλάζει και μεταβάλλεται σε κάθε σύγκλιση του ανώτατου σοβιέτ. Το κράτος δείχνει να έχει χάσει τον μπουσουλά του και για να αυτοπροστατευθεί χρησιμοποιεί τα μέσα του παλιού καθεστώτος που συνυπάρχει ζωντανό μαζί με το νέο, σαν ασφαλιστική δικλείδα κυριαρχία.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάρρευση που την εντείνουν οι εσωτερικές αντιφάσεις του κράτους και οι δυναμικές κοινωνικές πιέσεις, η ομάδα Γκορμπατσώφ κάνει ένα αποφασιστικό βήμα για να επιβάλλει τη θέλησή της. Εισάγει το θεσμό της προεδρίας, σύμφωνα με τον οποίο ο πρόεδρος της Σοβ. Ένωσης:

— Προτείνει στο Ανώτατο Σοβιέτ τον διορισμό και την παύση του πρωθυπουργού και άλλων ανώτατων κρατικών λειτουργών
— Κηρύσσει γενική ή μερική επιστράτευση

— Κηρύσσει κατάσταση έκτακτης ανάγκης
— Ασκει γενική εποπτεία σ' ό,τι αφορά το σεβασμό των δικαιωμάτων και την εκπλήρωση των υποχρεώσεων των Σοβιετικών πολιτών, την τήρηση του συντάγματος, την άσκηση της κυριαρχίας του κράτους, την ασφάλεια και την εδαφική ακεραιότητα της χώρας.

— Προτείνει νόμους στο Ανώτατο Σοβιέτ και τους νόμους που αυτός προτείνει, ακόμη και αν δεν ψηφιστούν μπορεί να τους επικυρώσει με την υπογραφή του.

Ο Γκορμπατσώφ γίνεται ένας ΑΙΡΕΤΟΣ ΣΤΑΛΙΝ. «Η Ρωσία είναι αποφασισμένη να μπει για τα καλά στο παιχνίδι της τεχνολογικής κυριαρχίας, έστω κι αν χρειαστεί να κατεβάσει στρατό...» τονίζαμε ήδη στο 7ο τεύχος του Εκτός Νόμου. Με το νέο θεσμό, αυτό που το κόμμα έχασε σε κοινωνική επιρροή το κερδίζει το κράτος σε ισχύ. Εξάλλου η κατάργηση του άρθρου 6 του συντάγματος για τη μονοπώληση της εξουσίας από το κομμουνιστικό κόμμα (γενική απαίτηση όλων των δημοκρατιών) δεν αντανάκλα παρά την οριστική ανικανότητα και χρεωκοπία του κομμουνιστικού κόμματος να διευθύνει την κοινωνία. Έτσι το κράτος βρίσκει καταφύγιο στον ηγεμονισμό της πενταετούς προεδρικής θητείας με σταδιακό αποχωρισμό του απ' το κόμμα (ο επόμενος πρόεδρος θα εκλεγεί με καθολική ψηφοφορία).

Έτσι όμως προκύπτει μια νέα αντινομία:

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ: Η ΠΑΝΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Κάθε εθνικισμός είναι από τη φύση του αντιδραστικός, γιατί προσπαθεί να επιβάλλει με τη βία στα ξεχωριστά μέρη της μεγάλης ανθρώπινης οικολογίας έναν συγκεκριμένο χαρακτήρα σύμφωνα με μια προκαθορισμένη ιδέα. Απ' αυτή την άποψη, επίσης, δείχνει την αλληλεξάρτηση της εθνικιστικής ιδεολογίας με το πιστεύω κάθε εξ αποκαλύψεως θρησκείας. Ο εθνικισμός δημιουργεί τεχνητές διακρίσεις και διαχωρισμούς μέσα σ' αυτήν την οργανική ενότητα που βρίσκεται την έκφρασή της στο Γένος Άνθρωπος, ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να πετύχει μίαν πλασματική ενότητα που απορρέει μόνον από μίαν επιθυμητή αντίληψη και οι υποστηρικτές της θα 'θελαν να κάνουν τα μέλη μιας ορισμένης ανθρώπινης ομάδας να κορεύουν όλα στον ίδιο ρυθμό, ώστε να μπορούν να τα ξεχωρίζουν ακόμη πιο εύκολα από άλλες ομάδες. Μ' αυτήν την έννοια, ο αυτοαποκαλούμενος «πολιτισμικός εθνικισμός» δεν διαφέρει καθόλου απ' τον πολιτικό εθνικισμό για τους πολιτικούς σκοπούς του οποίου χρησιμεύει, κατά κανόνα, σαν φύλλο συκής. Αυτοί οι δυο δεν μπορούν να ξεχωριστούν νομικά, δεν αντιπροσωπεύουν παρά δυο διαφορετικές όψεις της ίδιας προσπάθειας.

Ο πολιτισμικός εθνικισμός εμφανίζεται στην πιο καθαρή του μορφή, όταν οι λαοί βρίσκονται υπό ξένη κατοχή και γι' αυτό το λόγο δεν μπορούν να εφαρμόσουν τα δικά τους σχέδια για πολιτική εξουσία. Σ' αυτήν την περίπτωση, η «εθνική σκέψη» προτιμά ν' απασχολείται με δραστηριότητες που θα οικοδομήσουν τον πολιτισμό του λαού και προσπαθεί να κρατήσει ζωντανή την εθνική συνείδηση μ' αναμνήματα της χαμένης δόξας και του μεγαλείου του παρελθόντος. Τέτοιες συγκρίσεις ανάμεσα σ' ένα παρελθόν που 'γινε ήδη θρύλος και σ' ένα σκλαβωμένο παρόν, κάνουν το λαό διπλά ευαίσθητο απέναντι στην αδικία που υφίσταται αν όμως τέτοιες ομάδες ανθρώπων καταφέρουν αργά ή γρήγορα να αποτινάξουν τον ξένο ζυγό και να εμφανιστούν οι ίδιοι σαν εθνική εξουσία, τότε η πολιτισμική φάση της προσπάθειάς τους περνάει απλώς οριστικά στο παρασκήνιο, και παραχωρεί τη θέση της στην πικρή πραγμα-

Από τη μια το καθεστώς προσπαθεί να επιλύσει τα διογκωμένα προβλήματα του παρελθόντος μέσα απ' την ελεγχόμενη αποκέντρωση της πολιτικής και οικονομικής ζωής κι από την άλλη μόλις το καθεστώς είδε ότι δημιουργούνται νέα προβλήματα που σωρρεύονται πάνω στα παλιά, καταφεύγει στη συγκέντρωση της εξουσίας, στα χέρια του ενός, χωρίς ταυτόχρονα να απαρνιέται το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα. Ένα μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα που αν στην Τσεχοσλοβακία, στην Ουγγαρία, στην Πολωνία έχει την κοινωνική και ιστορική του βάση στα γεγονότα του '68, του '56 και του '80 αντίστοιχα, στη Ρωσία η έλλειψη κοινωνικοιστορικών μεταρρυθμιστικών δεδομένων το καθιστούν αυτόματα όχι μόνο ακατανόητο, αλλά το κυριότερο του στερούν την υλική βάση για την ομαλή πραγματοποίησή του. Γι' αυτό και η ρώσικη κοινωνία αρνείται να ενεργοποιηθεί στο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα.

Η τικότητα των πολιτικών τους στόχων. Στην πρόσφατη ιστορία των διάφορων εθνικών οργανισμών της μεταπολεμικής Ευρώπης μπορούν να βρεθούν εύγλωττες μαρτυρίες γι' αυτό.

Το ρωσικό κράτος είναι το πολυεθνικότερο κράτος του κόσμου. Περίπου 150 εθνότητες είναι εγκατεστημένες και διασκορπισμένες στις 15 δημοκρατίες. Η σταλινική περίοδος σπγματίστηκε όχι μόνο με την εξόντωση του πληθυσμού, αλλά και με τη βίαιη εκτόπισή του. Μαζί με τις εκτοπίσεις το καθεστώς επέβαλε σαν επίσημη γλώσσα τη ρωσική και σαν αλφάβητο το κυριλλικό. Συνέπεια αυτού του ιστορικού βιασμού ήταν η αναγκαστική εσωτερική μετανάστευση ρώσικου πληθυσμού σ' όλες τις δημοκρατίες προκειμένου να επιτευχθεί με ανάλογο βίαιο τρόπο ο εκρωσισμός των εθνοτήτων. Το κατά πόσο πέτυχε το σχέδιο της βίαιης αφομοίωσης όλων των εθνοτήτων σε μια και μόνη, τη μεγαλορωσική, φαίνεται ήδη στα τελευταία γεγονότα, στην κεντρική σοβιετική Ασία, στην Υπερκαυκασία και στη Βαλτική. Το εθνικιστικό ξέσπασμα των περιοχών αυτών, όσο οπισθοδρομικό κι αν είναι, είναι η κοινή μέρα απ' την οποία περνούν όλες οι ταξικές διεκδικήσεις τους. Τα προβλήματα όμως δεν είναι παντού τα ίδια και φυσικά ούτε οι αιτίες. Υπάρχει ένας διαφορετικός προβληματισμός ανάμεσα στις κινητοποιήσεις στην Κεντρική Ασία και την Υπερκαυκασία μ' αυτές της Βαλτικής.

Η κατάσταση στην Κεντρική Ασία (Καζακστάν, Κιργιζία, Τατζικιστάν, Τουρκμενιστάν, Ουζμπεκιστάν) και στην Υπερκαυκασία (Αρμενία, Αζερμπαϊτζάν, Γεωργία) είναι δραματική αν σκεφτεί κανείς ότι έχουν το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας, μέσος όρος 23%, σε σχέση με την ανεργία σ' ολόκληρη τη Σοβιετική Ένωση. Ειδικά στις περιοχές της Κ. Ασίας, η έλλειψη νερού, η μόλυνση του περιβάλλοντος από τις πυρηνικές δοκιμές και τις χημικές ουσίες των βιομηχανικών μονάδων πετρελαίου κάνουν τη ζωή όχι μόνο οικονομικά μίζερη αλλά και ανυπόφορη. Επιπλέον οι έποικοι, κύρια Ρώσοι, έχουν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης απ' αυτές του γηγενή πληθυσμού. Έτσι η προνομιακή ρωσική παρουσία αντιδιαστέλλεται με την εθνική συσπείρωση. Μέσα σ' αυτούς τους σκληρούς όρους διαβίωσης ο θρησκευτικός φανατισμός των περιοχών αυτών ανάμεσα σε ισ-

Συνέχεια από σελ. 7

λαμιστές και χριστιανούς (χριστιανοί είναι οι Αρμένιοι και οι Γεωργιανοί) τις έχουν μετατρέψει σε πεδία αλληλοσφαγής πληθυσμών. Χαρακτηριστικά είναι τα γεγονότα στο Αζερμπαϊτζάν ανάμεσα σε αρμένιους και αζέρους με αφορμή την αυτόνομη περιοχή του Ναγκόρνο Καραμπάχ και στο Ουζμπεκιστάν ανάμεσα σε Ουζμπέκους και Μεσκέτους Τούρκους, που εκτοπίστηκαν επί Στάλιν απ' τη Νότια Γεωργία (ο Στάλιν ήταν Γεωργιανός και δεν ήθελε Τούρκους στη γενέτειρά του, θέρετρο της Νορμεκλατούρας). Εδώ αξίζει να σημειωθεί ότι ο εθνικιστικός φανατισμός ξεσπά πάνω στις μειονότητες, θεωρώντας τις αίτια της κοινωνικής μίζερίας.

Συμπερασματικά στις περιοχές αυτές αν τα εθνικιστικά κινήματα είναι απ' τη φύση τους μια καθυστέρηση αυτή η καθυστέρηση ενισχύεται και ισχυροποιείται μέσα απ' τη θρησκευτική καθυστέρηση και την αλληλοεξόντωση των εθνотιτών. Οι επιθέσεις των ισλαμιστών στις κρατικές υπηρεσίες και στην εισβολή του στρατού κατά μήκος των ταραγμένων περιοχών, παρ' όλο που εμπεριείχαν απ' τη φύση τους ταξικά χαρακτηριστικά, δεν κατάφεραν να απαλλαγούν απ' την εθνικιστική υστερία. Έτσι η σφαγή από μέρος του στρατού αναμείχθηκε με την αλληλοσφαγή των πληθυσμών και χάθηκε μέσα σ' αυτήν.

Στη Βαλτική τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Η Εσθονία, η Λετονία και η Λιθουανία προσαρτήθηκαν στη Σοβ. Ένωση το 1940 μετά τη μουσική συμφωνία Στάλιν-Χίτλερ το 1939 (Σύμφωνο μη επίθεσης). Το επίκεντρο του προβλήματος στην περιοχή αυτή είναι η πλήρης ανεξαρτησία της απ' τη Σοβ. Ένωση και η ανακήρυξη κράτους. Σ' αντίθεση με τις μουςουλμανικές δημοκρατίες το βιοτικό επίπεδο της περιοχής είναι σχεδόν ψηλότερο απ' το επίπεδο ολόκληρης της Σοβιετικής Ένωσης. Η Λιθουανία και το κίνημα «Σαγιούντις» κοινοποιώντας την κοινωνική εμβέλεια του κομμουνιστικού κόμματος πρωτοστατούν και στην ουσία φέρνουν στην επιφάνεια το αίτημα της ανεξαρτητοποίησης σε πανσοβιετικό επίπεδο. Οι επιδιώξεις του Λαϊκού Μετώπου πριν την εισβολή του ρωσικού στρατού, που ακόμη δεν έχει επέμβει με τη δύναμη του πυρός παρά μόνο

μεμονωμένα, κινήθηκε σε ένα δυνητικό διακρατικό επίπεδο σέρνοντας τον Λιθουανικό λαό στην διπλωματία και στην διεθνή αναγνώριση με επικλίσεις στις κρατικές εξουσίες. Έτσι ενώ οι Λιθουανοί άνοιξαν την πόρτα τους στην ιδέα του κράτους και του έθνους, μπήκε απ' το παράθυρο ειρωνικά μια ιδέα απείρως ισχυρότερη, αυτή της συμφωνίας ΗΠΑ-ΕΣΣΔ για το τέλος του ψυχρού πολέμου. Αυτό φαίνεται διέφυγε απ' τα μυαλά των κρατιστών του Λαϊκού Μετώπου. Το πάγωμα του ζητήματος ήταν μια άμεση και φυσική συνέπεια.

Ποιο είναι όμως το μέλλον της πλήρους αποχώρησης από την Σοβ. Ένωση, όχι μόνο της Λιθουανίας, αλλά όλων των δημοκρατιών;

Πρώτα-πρώτα η λογική του καθεστώτος δεν είναι η πλήρης απόσχιση αλλά η μερική και ελεγχόμενη απόσχιση με τη διεύρυνση των εξουσιών στην κάθε δημοκρατία. Επιπλέον κάθε μια απ' αυτές αλληλεξαρτάται απ' την άλλη με την ειδικευση της παραγωγικής της δυνατότητας, που μαζί με τον φυσικό πλούτο που διαθέτει και τη γεωγραφική θέση που έχει, αποτελεί κατ' ανάγκη και μία στρατηγικής σημασίας περιοχή. Έτσι, για παράδειγμα, η Βαλτική είναι η έξοδος της Ρωσίας προς την Βόρεια Ευρώπη με ναυπηγεία, αεροδρόμια και αγροτική παραγωγή κατά 50% εξαγωγίμη στις άλλες δημοκρατίες, στο Αζερμπαϊτζάν παράγεται το 37% της συνολικής παραγωγής πετρελαίου και φυσικού αερίου, το 65% των χημικών ουσιών και το 40% των ειδών τροφίμων σε άλλες δημοκρατίες, στο Ουζμπεκιστάν η μεγαλύτερη παραγωγή βαμβακιού, στην Ουκρανία που εκτός από σιτοβολώνες της Σοβ. Ένωσης υπάρχουν κοιτάσματα άνθρακα. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, η δημοκρατία της Ρωσίας είναι η πρώτη που θα μπει εμπόδιο στις αποσχιστικές τάσεις και η τελευταία που θα αυτοκτονήσει.

Στον πολιτισμικό εθνικισμό, συγχωνεύονταν κατά κανόνα, δυο διαφορετικά συναισθήματα, που δεν έχουν μεταξύ τους τίποτα κοινό: γιατί το συναισθήμα που νιώθει κανείς για την πατρίδα του δεν είναι πατριωτισμός, δεν είναι αγάπη για το κράτος, δεν εί-

ναι αγάπη που 'χει τις ρίζες της στην αφηρημένη ιδέα του έθνους. Δεν χρειάζεται να επεξεργαστούμε μιαν εξήγηση για να αποδείξουμε ότι το μέρος της γης όπου ένας άνθρωπος πέρασε τα χρόνια της νιότης του είναι αλληλένδετο με τα βαθύτερα αισθήματά του. Οι εντυπώσεις της παιδικής ηλικίας και της άγουρης νιότης είναι αυτές που διατηρούνται περισσότερο και έχουν πιο διαρκή αποτελέσματα στην ψυχή του. Η πατρίδα είναι, για να το πούμε έτσι, η εξωτερική φορεσιά του ανθρώπου· γνωρίζει μέχρι το βάθος τις παραμικρές της λεπτομέρειες. Αυτό το συναισθήμα για την πατρίδα γεννάει στα μεταγενέστερα χρόνια κάποια λαχτάρα για ένα μακρινό παρελθόν θαμμένο κάτω από ερείπια: κι αυτό είναι που επιτρέπει στον ρομαντικό να το ανασκαλεύει τόσο βαθιά.

Αυτό το συναισθήμα για την πατρίδα, δεν έχει καμιά συγγένεια με τη λεγόμενη «εθνική συνείδηση», παρά το γεγονός ότι ρίχνονται συχνά και τα δύο στο ίδιο καζάνι και ότι με τη μέθοδο των παρακαρικών, εμφανίζονται σαν ίσης αξίας. Στην πραγματικότητα, το αληθινό συναισθήμα για την πατρίδα καταστρέφεται στη γέννα του από την «εθνική συνείδηση», που τείνει πάντα να το τακτοποιήσει και να βάλει με το ζόρι σε μια προκαθορισμένη φόρμα κάθε εντύπωση που αντλεί ο άνθρωπος απ' την ανεξάντλητη ποικιλία της πατρίδας του. Αυτό είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα εκείνων των μηχανιστικών προσπαθειών για ενοποίηση που δεν είναι στην πραγματικότητα, παρά φιλοδοξίες των εθνικιστικών κρατών.

Η απόπειρα ν' αντικατασταθεί ο φυσικός δεσμός του ανθρώπου με την πατρίδα με μια διατεταγμένη αγάπη για το κράτος — μια δομή που οφείλει τη δημιουργία της σε κάθε είδους συμβιώσεις και μέσα στην οποία συγκεντρώθηκαν, με κτηνώδη βία, στοιχεία που δεν έχουν αναγκαστικά μια σχέση μεταξύ τους — είναι ένα από τα πιο παράδοξα φαινόμενα του καιρού μας. Η

λεγόμενη «εθνική συνείδηση» δεν είναι τίποτ' άλλο από μια πίστη που διαδόθηκε από αντιλήψεις της πολιτικής εξουσίας, που έχει αντικαταστήσει τον θρησκευτικό φανατισμό των περασμένων αιώνων κι έχει καταλήξει ν' αποτελεί σήμερα το μεγαλύτερο εμπόδιο για την πολιτισμική ανάπτυξη. Η αγάπη για την πατρίδα δεν γνωρίζει καμιά «επιθυμία για εξουσία»· είναι απαλλαγμένη απ' αυτή την ρηκή κι επικίνδυνη στάση ανωτερότητας απέναντι στο γείτονα που αποτελεί ένα από τα πιο έντονα χαρακτηριστικά κάθε είδους εθνικισμού. Η αγάπη για την πατρίδα δεν εμπλέκεται στην πρακτική πολιτική κι ούτε επιδιώκει να υποστηρίξει με οποιοδήποτε τρόπο το κράτος. Είναι ένα καθαρά εσωτερικό συναισθήμα που εκδηλώνεται τόσο ελεύθερα όσο και η απόλαυση απ' τον άνθρωπο της φύσης, της οποίας η πατρίδα αποτελεί τμήμα. Όταν ειδωθεί έτσι, η αγάπη για την πατρίδα σε σχέση με τη διατεταγμένη αγάπη για το έθνος που επιβάλλουν οι κυβερνήσεις, είναι σα τη φυσική ανάπτυξη σε σχέση μ' ένα τεχνητό υποκατάστατο.

ΡΟΚΕΡ («Εθνικισμός και Πολιτισμός»)

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Στην πολυταραχή Σοβιετική Ένωση υπάρχουν δύο μεγάλοι παράγοντες άγνωστοι μέχρι πρότινος. Ο ένας ήδη μίλησε, κινήθηκε, ο ΣΤΡΑΤΟΣ. Ο άλλος παραμένει σχεδόν σιωπηλός, μιλώντας ελάχιστα αλλά πάντα με την ταξική γλώσσα, χωρίς εθνικιστικές καθυστερήσεις, ο ΡΩΣΙΚΟΣ ΛΑΟΣ. Το π θα συμβεί από δω και πέρα στις 15 δημοκρατίες κατά μεγάλο μέρος θα το καθορίσει η δημοκρατία της Ρωσίας και ξαναφέροντας τις εκφράσεις του Μπακούνιν στο ιστορικό προσκήνιο θα λέγαμε ότι σήμερα η εξουσιαστική Ρωσία είναι η φυλακή των λαών, η λαϊκή Ρωσία μπορεί να γίνει η ελπίδα της απελευθέρωσής τους. Η λαϊκή Ρωσία για την οποία ο Γκορμπατσώφ είπε τα εξής σε συνδιάσκεψη του Ανώτατου Σοβιέτ:

«ΑΝ ΚΑΤΕΒΕΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΙΚΑΝΗ ΝΑ ΣΑΡΩΣΕΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ».

ΑΡΝΟΥΜΑΙ

Δημοσιεύουμε γράμμα που πήραμε απ' τον αναρχικό αντιρρησία Ν. Μαζιώτη, του οποίου παραθέτουμε αποσπάσματα για τεχνικούς και μόνο λόγους. Ολόκληρο το κείμενο δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «ΑΝΑΡΧΙΑ» Νο 17.

Εγώ ο Νίκος Μαζιώτης έχοντας πλήρη συνείδηση των πράξεών μου δηλώνω κατηγορηματικά ότι αρνούμαι να υπηρετήσω στις ένοπλες δυνάμεις γιατί είμαι αναρχικός. Η άρνησή μου κατ'απόφασή μου ένοπλες δυνάμεις δεν είναι άρνηση υπηρεσίας στην πατρίδα. Είναι άρνηση υπηρεσίας του κράτους. Θεωρώ ότι το κράτος είναι ένας εγκληματικός μηχανισμός καταπίεσης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ισότητας και της ελευθερίας, όργανο στα χέρια της αστικής τάξης που καταδυναστεύει οικονομικά και εξαθλιώνει ηθικά την εργατική τάξη.

Πιστεύοντας σε μια αναρχική, ακρατική, αταξική κοινωνία όπου τα μέσα παραγωγής θα ανήκουν στους εργάτες, όπου ο άνθρωπος θα δουλεύει μόνο για να ικανοποιήσει τις υλικές του ανάγκες, όπου θα επικρατεί αλληλεγγύη και ίση μεταχείριση στον κοινό αγώνα επιβίωσης, όπου ο άνθρωπος δεν θα πλουτίζει και καταναλώνει εις βάρος των άλλων συνανθρώπων του, η υπηρεσία στις ένοπλες δυνάμεις της αστικής τάξης σημαίνει υπηρεσία της σκλαβιάς, του εξαναγκασμού, της δουλοπρέπειας, της καταπίεσης της ανθρωπίνης ελευθερίας και αξιοπρέπειας.

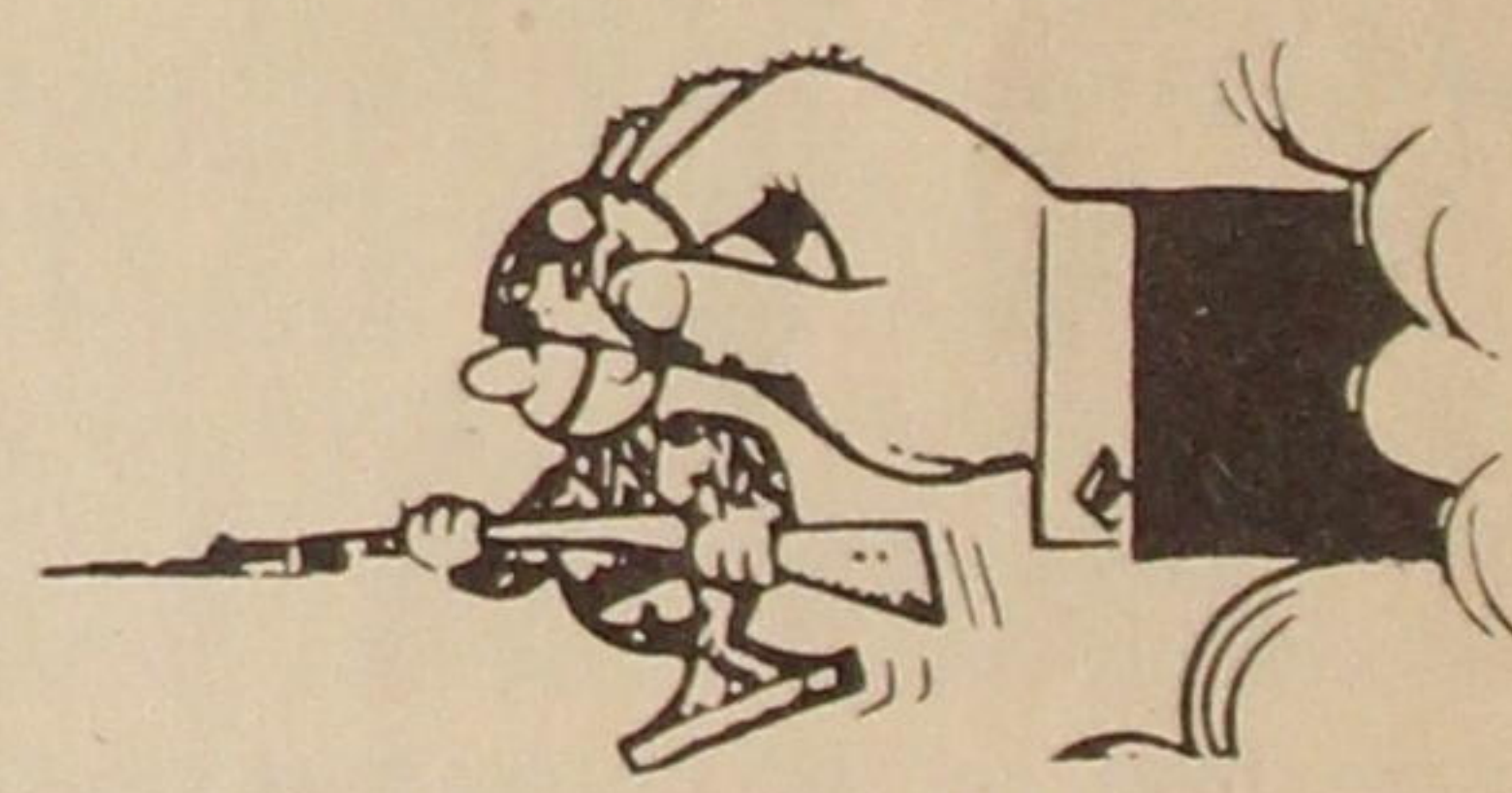
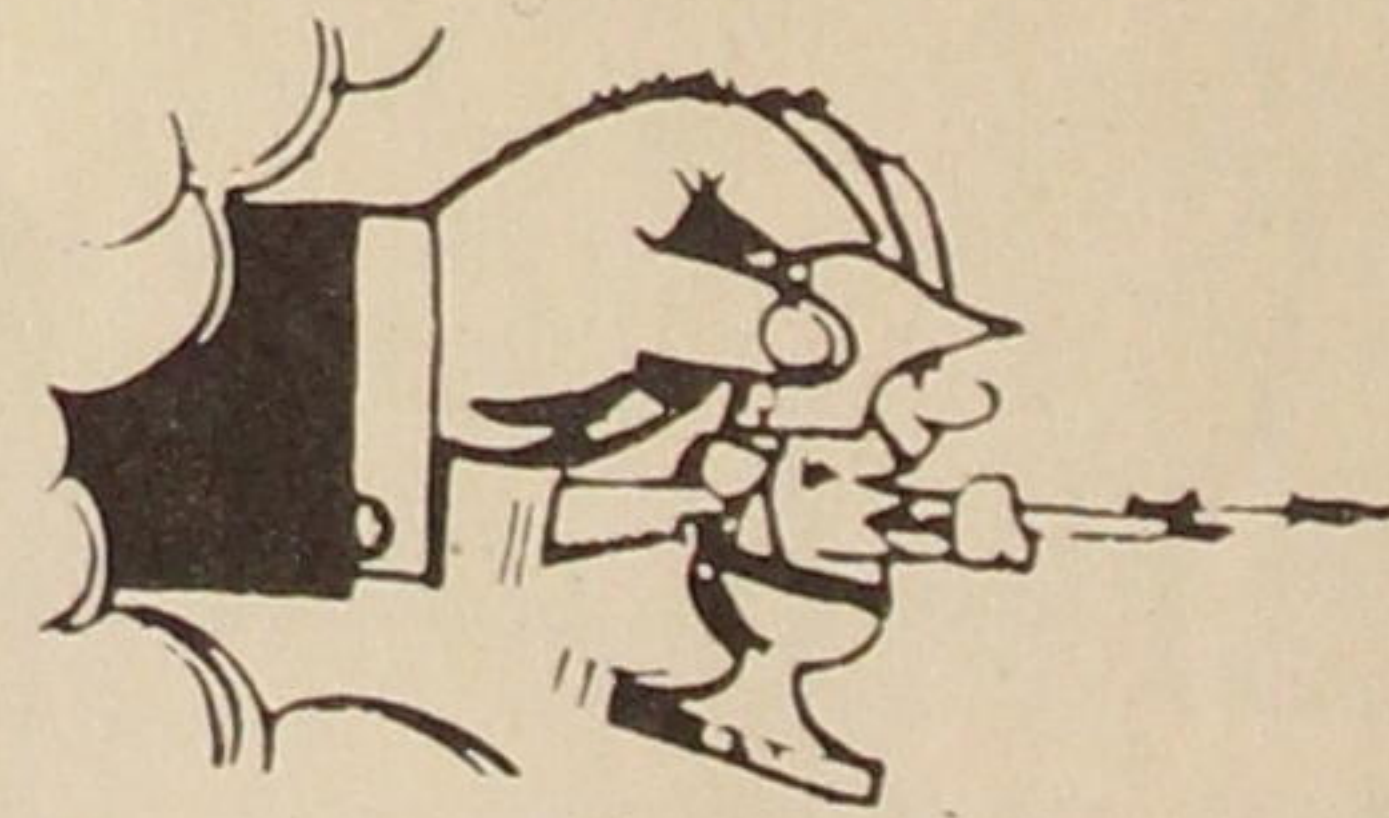
Αρνούμαι να υπηρετήσω οποιονδήποτε αστικό στρατό όποια σημαία

κι αν έχει. Οποιοσδήποτε αστικός στρατός είναι ένα φυτώριο πολέμου. Και ο πόλεμος είναι η διάνοιξη καινούριων αγορών και επενδύσεων για τους αστούς οποιουδήποτε κράτους όπου σφαγιάζονται οι εργάτες για τα συμφέροντα των αφεντιάδων τους. Ο εχθρός μου βρίσκεται μέσα στην ίδια την πατρίδα. Είναι ο αστός, ο ιδιοκτήτης των μέσων παραγωγής και όλα τα όργανά του οι πληρωμένοι δολοφόνοι: πολιτικοί, στρατιωτικοί, δικαστές, μπάιροι. Και ο ξένος εργάτης στη δική του πατρίδα έχει τους ίδιους αντίστοιχους εχθρούς. Το μόνο που διαφέρει είναι η φυλή των τυράννων. Οι καπιταλιστές δεν διαφέρουν μεταξύ τους ο'όποια φυλή και αν ανήκουν.

Η εξουσία της αστικής τάξης σημαίνει για τους εργάτες εκμετάλλευση του μόχθου τους, φτώχεια, πείνα, βαριά φορολογία, εξευτελιστικά μεροκάματα και στην παραμικρή διαμαρτυρία ο εργάτης θα υποστεί την παρακολούθηση της αστυνομίας, σύλληψη, ξέλο, σωματικά και ψυχολογικά βασανιστήρια, καταδίκη, φυλάκιση και θάνατο. Τα παραπάνω είναι καθηκόνια των ενόπλων δυνάμεων δηλαδή της αστυνομίας και του στρατού. Ο στρατός διαπαιδαγωγεί τους εργάτες σε πράξεις βαρβαρότητας. Η υψηλή υπακοή σ'αυτές θεω-

ρείται αρετή. Ο εργάτης διαπαιδαγωγείται έτσι ώστε όταν του δοθεί διαταγή να χτυπήσει ή να σκοτώσει άλλους εργάτες είτε ξένους είτε πατριώτες χωρίς ό ίδιος να έχει συμφέρον αλλά για το συμφέρον των καπιταλιστών. Στην αλληλοσφαγή και στη διχόνοια της εργατικής τάξης οδηγεί η διαπαιδαγώγηση στις ένοπλες δυνάμεις του κράτους.

Αρνούμαι να υπηρετήσω στον αστικό στρατό γιατί πιστεύω σε μια αναρχική, ακρατική, αταξική κοινωνία όπου δεν θα υπάρχουν αστοί, μιλιταριστές, πολιτικοί, δικαστές, μπάιροι, κάθε είδους μικρομεσαίοι έμποροι, πληρωμένοι λακέδες, εργατοί του πλούτου, όπου οι εργάτες δεν θα είναι μισθωτοί δούλοι αλλά με την κοινοκτημοσύνη των μέσων παραγωγής θα είναι ελεύθεροι. Στην αναρχική κοινωνία δεν θα επικρατεί η ειρήνη του νεκροταφείου, της δουλείας που επιβάλλεται με τη δύναμη των όπλων του στρατού και της αστυνομίας. Θα υπάρχουν μονάχα εργάτες που θα δουλεύουν τη γη και τα εργοστάσια, όπου θα διευθύνουν μόνοι τους την παραγωγή και θα επικρατεί η ειρήνη της συναδέλφωσης, της αλληλεγγύης και της ισοσύτητας. Δεν πιστεύω σε εθνικά προβλήματα. Πιστεύω σε κοινωνικά προβλήματα. Κι αυτά τα προκαλεί ο καπιταλισμός. Ο στρατός οποιουδήποτε κράτους υποστηρίζει τον καπιταλισμό, δηλαδή τη σχέση υποτέλειας μεταξύ αστών και εργατών. Οι προλετάριοι δεν έχουν συμφέροντα από την ύπαρξη κρατών και συνόρων. Η ύπαρξη κρατών σημαίνει για την παγκόσμια εργατική τάξη αποκλεισμό από τα μέσα παραγωγής δηλαδή οικονομική υποδούλωση.

Εγώ, ο Νίκος Μαζιώτης, προλετάριος, αποκλεισμένος από τα μέσα παραγωγής και από το προϊόν της δουλειάς μου όπως κάθε εργάτης αρνούμαι να υπηρετήσω στις ένοπλες δυνάμεις περιφρούρησης των συμφερόντων της αστικής τάξης της πατρίδας μου. Θεωρώ τον εαυτό μου πατριώτη γιατί δουλεύω και παραγωγίζω την πατρίδα μου ενώ θεωρώ προδότες όλους τους καπιταλιστές που ζούν εις βάρος εκατομμυρίων εργατών. Προδότες είναι και οι πληρωμένοι λακέδες των αστικών συμφερόντων: πολιτική και στρατιωτική ηγεσία, αστυνομία και γραφειοκρατία. Θεωρώ ότι πατριώτες είναι μόνο αυτοί που δουλεύουν και κοπιάζουν δηλαδή οι εργάτες και προδότες είναι αυτοί που τεμπελιάζουν και που ζουν από τον μόχθο των εργατών δηλαδή οι αστοί. Αρνούμαι να δηλώσω πίστη στο σύνταγμα του κράτους. Το σύνταγμα είναι μια πονηρή απάτη για τους εργάτες, μια σειρά από ανικανοποίητους νόμους που νομιμοποιούν την υποδούλωση της εργατικής τάξης στην αστική. Το σύνταγμα βασίζεται απλά στην πλανημένη εκφραση των λαών που ξεγελιούνται από τους επαγγελματίες πολιτικούς.

Δεν δηλώνω πίστη στο δημοκρα-

τικό πολίτευμα γιατί δημοκρατία είναι μια μορφή δικτατορίας της αστικής τάξης. Δεν πιστεύω σε κανέναν είδους πολίτευμα γιατί όλα είναι διαφορετικές μορφές εξουσίας και υποδούλωσης της αστικής τάξης πάνω στους εργάτες. Δεν δηλώνω πίστη στη σημαία γιατί είναι σύμβολο του κράτους. Σημαία μου είναι η σημαία της αναρχίας. Αρνούμενος να υπηρετήσω στον ελληνικό στρατό αλλά και σε κάθε ξένο στρατό αστικό αποδοκιμάζω την ύπαρξη οποιουδήποτε κράτους ελληνικού ή ξένου.

Δεν ζητώ εναλλακτική κοινωνική θητεία στα μέτρα και στις συνθήκες που θα όριζε το κράτος. Η άρνησή μου κατ'απόφασή μου ένοπλες δυνάμεις είναι ολοκληρωτική κι απόλυτη. Επιθυμία μου είναι να υπηρετήσω σε έναν επαναστατικό αναρχικό προλεταριακό στρατό όπου θα επικρατεί πλήρης ελευθερία και ισοσύτητα για να ανατραπεί το καπιταλιστικό καθεστώς. Τους παραπάνω λόγους άρνησης υπηρεσίας στις ένοπλες δυνάμεις τους δηλώνω γνωρίζοντας τις ποινές που επιβάλλει ο νόμος. Είμαι γραμμένος στο μητρώο αρρένων του δήμου Εδεσσας, έτος γεννήσεως 1971, κλάσεως 1992 Α-ΣΜ 2042.

Ο πόλεμος στη Γουατεμάλα εναντίον των Ινδιάνων

Στα μέσα του Γενάρη δολοφονήθηκαν δύο αριστεροί αγωνιστές από το Ελ Σαλ-βαντόρ στη Γουατεμάλα, απ' όπου ήθελαν να πετάξουν για μια συνεδρίαση της Σοσιαλιστικής Διεθνούς στη Νικαράγουα. Κατάφεραν να εγκαταλείψουν το Ελ Σαλβαντόρ και στη Γουατεμάλα-Κιουντάντ, στο δρόμο για το αεροδρόμιο, τραβήχτηκαν βίαια από το αυτοκίνητο, απήχθησαν, βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν. Σε σχέση μ' αυτό το φόνο ήρθε στο φως και μια μικρή είδηση στα δυτικά μέσα μαζικής ενημέρωσης. Απαράτηρητος παρ' όλα αυτά παραμένει ο 10χρονος εμφύλιος πόλεμος στη Γουατεμάλα. Δολοφονούνται όλοι οι αντικαθεστωτικοί και τέτοιοι είναι ο καθένας, ο οποίος διατυπώνει κάτι κριτικό και αμέσως διαπράττει μια «νόμιμη» δολοφονία κατά των Ινδιάνων.

Η Γουατεμάλα και η Βολιβία είναι τα δύο κράτη στα οποία οι Ινδιάνοι συνιστούν την πλειοψηφία του πληθυσμού. Στις άλλες χώρες είναι πλέον μόνο μειοψηφίες. Το 1992 θα γιορταστούν διεθνώς τα «500 χρόνια κατάκτησης». 500 χρόνια πέρασαν από τότε που κυριεύτηκε βίαια η Λατινική Αμερική από τους Ευρωπαίους. Οι Ινδιάνοι υπάρχουν ακόμα και δεν αποτελούν μόνο ένα ιστορικό υπόλειμμα. Από τις αρχές της δεκαετίας του '70, οι Ινδιάνοι ολοκλήρωσαν τον κόσμο οργανώνονται κάτω από δυσκολότερες συνθήκες. Εμφανίζονται δημόσια για πρώτη φορά και δεν αποζητούν αντιμετώπιση θύματος, αλλά αντίθετα απαιτούν ξεκάθαρα την αναγνώριση των εθνικών τους αξιών και παραπέρα βασικές κοινωνικο-πολιτικές αλλαγές, διακηρύσσοντας, ότι η γη δεν πρέπει να αποτελεί ιδιωτική ιδιοκτησία, ότι η καταστροφή του περιβάλλοντος θα πρέπει να σταματήσει αμέσως και ότι θα πρέπει να σταματήσει η εκμετάλλευση των μαζών από τους λίγους. Ο ενωμένος αγώνας των Ινδιάνων λαμβάνει μέρος τώρα, επειδή και οι τελευταίοι πλέον προσφυγικοί τους τόποι απειλούνται από την επεκτατική οικονομία του εθνικού κράτους. Η διεθνής κοινή γνώμη και η ευρωπαϊκή αριστερά δεν λαμβάνει καθόλου υπ' όψιν της αυτόν τον αγώνα, επειδή οι Ινδιάνοι διακατέχονται ακόμα από ρομαντικά οράματα, ενώ συνεχίζει να υφίσταται η άγνοια σχετικά με τη διαφορετικότητα και μεταξύ τους και η οποία ισοπεδώνει τα πάντα. Τα λατινοαμερικάνικα εθνικά κράτη αντίθετα, αναγνώρισαν πάρα πολύ καλά τον κίνδυνο που απορρέει από τη νέα συλλογική συνειδητοποίηση των Ινδιάνων και επιχειρούν με διάφορους τρόπους την ολοκληρωτική τους γενοκτονία.

Οι οικονομικές δομές των λατινοαμερικάνικων κρατών είναι κατά κανόνα έτσι, ώστε σχεδόν τα 3/4 της καλλιεργήσιμης γης βρίσκεται στα χέρια μιας μικρής αγροτικής ολιγαρχίας, που κατά συνέπεια κατέχει την οικονομική και πολιτική εξουσία. Η γη καλλιεργείται για εξαγωγές, ενώ την ίδια στιγμή, πάνω από το μισό του πληθυσμού ζει κάτω από το μίνιμουμ όριο επιβίωσης. Οι κοινωνικές σχέσεις κατευθύνονται προς όφελος της οικονομικής εξουσίας, αλλά και μία φυλετική ιδεολογία η οποία κατά παράδοση οριοθετείται σε σχέση... με την καθαρότητα του αίματος. Η ιδεολογία ότι οι Ινδιάνοι μειονεκτούν, επίσης ότι είναι χαζοί επειδή εμποδίζουν την πρόοδο και δεν θέλουν την ευημερία και άρα είναι απολίτιστοι, συντηρείται με επιμέλεια από τους κυρίαρχους. Εμποδίζουν εκδηλώσεις αλληλεγγύης, επειδή ακόμα και ο φτωχότερος Λαντίνο (Ladino) χαιρέται που δεν είναι Ινδιάνος και έτσι δεν βρίσκεται στο κατώτερο σκαλοπάτι της κοινωνικής ιεραρχίας. Οι Λαντίνος είναι μιγάδες και δημιουργήθηκαν πριν από 500 χρόνια, ως αποτέλεσμα χιλιάδων βιασμών. Σχημάτισαν γρήγορα μια νέα τάξη, η οποία συνιστά επίσης το ήμισυ του πληθυσμού και διεκδίκησαν την κοινωνική τους άνοδο, ενάντια στους απογόνους των Ισπανών, πάντοτε οριοθετημένοι από τους Ινδιάνους.

Το ειδικό γουατεμαλικό ινδιάνικο πρόβλημα, συνίσταται στο ότι πρόκειται για 22 διαφορετικούς εθνικούς λαούς, οι οποίοι βέβαια μετριούνται στην ομάδα των Μάγια, διαφοροποιούνται όμως σημαντικά στις γλώσσες και τις παραδόσεις. Εκτός αυτού δημιουργήθηκαν μέσα στους αιώνες μεταξύ των μεγάλων ομάδων πανάρχαιοι ανταγωνισμοί, οι οποίοι έπρεπε να παραμεριστούν. Το 1976 εμφανίστηκε η CUC (Comite de la Unidad Campesina). Πρόκειται για την πρώτη μεγάλη οργάνωση Ινδιάνων μετά την κατάκτηση, στην οποία ενώνονται και οι 22 λαοί. Επίσης εκπροσωπούνται προοδευτικοί Λαντίνος. Διερεύνηση συνεργασιών στις προοδευτικές δυνάμεις είναι ένα από τα σημεία που απασχολούν το νέο ινδιάνικο κίνημα.

Οι ινδιάνικοι λαοί της Γουατεμάλας οργανώθηκαν, επειδή από τη διαδικασία οικονομικής αναδιάρθρωσης, δέχθηκαν επίθεση και οι τελευταίοι χώροι ζωής τους στη βορειοδυτική ενδοχώρα. Στην πορεία της καπιταλιστικής ανάπτυξης μεταβλήθηκαν σε προλετάριοι εργάτες γης. Εκδιώχθηκαν από τα κτήματά τους τα οποία διαχειρίζονταν κολλεκτιβικά και εξαναγκάστηκαν να εργαστούν στις φυτείες. Περίπου 650.000 Ινδιάνοι βρίσκονται πολλές φορές το χρόνο καθ' οδόν για να εργαστούν εποχιακά κάτω από άθλιες συνθήκες στις φυτείες. Η χαρακτηριστική όμως των Ινδιάνων είναι άμεση συνδεμένη με τη γη και την καλλιέργειά της. Το έδαφος δεν μπορεί να είναι ατομική ιδιοκτησία, μια απίθανη σκέψη, αφού η φύση δεν μπορεί να ανήκει σε κανέναν. Γι' αυτό

το λόγο οι Ινδιάνοι δεν έχουν κανένα νομικά αναγνωρισμένο τίτλο ιδιοκτησίας για την κοινοτική τους ιδιοκτησία και έτσι μπορούν να εκδιωχτούν. Το έδαφος είναι ο τόπος όπου υπάρχει η αγροτική ζωή. Σπέρνουν ομαδικά, συνοδευόμενοι από τις παραδόσεις και επίσης συλλογικά μαζεύουν τη σοδειά. Ολόκληρη η ανατροφή των παιδιών είναι διαποτισμένη από παραδόσεις, των οποίων το περιεχόμενο χαρακτηρίζεται βασικά από την προσεκτική μεταχείριση της φύσης. Αν τραυματίζει κάποιος τη φύση, άσχετα αν πρόκειται για έδαφος ή δέντρο, αυτά θα τους εκδικηθούν. Ινδιάνοι χωρίς δική τους γη, δεν είναι πλέον Ινδιάνοι, χάνουν την ταυτότητά τους και εξαθλιώνονται. Οι Ινδιάνοι ως άνθρωποι της πόλης είναι απερίγραπτοι, σημαίνει ξεριζωμένοι άνθρωποι. Ινδιάνοι οι οποίοι είναι εξαναγκασμένοι να πουλάνε την εργατική τους δύναμη, χάνουν επίσης την ταυτότητά τους, αφού γι' αυτούς η εργασία έχει χαρακτήρα παιχνιδιού και όχι αποξενωμένο. Παράγεται τόσο, όσο είναι αναγκαίο. Η υπερπαραγωγή ως συσσωρευση πλούτου είναι άγνωστη στους εθνικούς λαούς, δεν κατανοούν το νόημά της. Ο καθένας έχει τόσο πολύ ή τόσο λίγο όσο και ο άλλος. Η μετανάστευση στις φυτείες σημαίνει την πολύμηνη απουσία ενός μεγάλου τμήματος του κάθε χωριού. Και αυτό σημαίνει γενικά διάλυση της κοινωνικής ζωής. Αυτά όμως δεν είναι ακόμη όλα. Στα μέσα της δεκαετίας του '70 ανακαλύφθηκε στην ινδιάνικη ενδοχώρα πετρέλαιο. Μ' αυτό ξεκίνησε το ξεπούλημα της γης. Οι ξένες εταιρείες εισέβαλαν. Οι Ινδιάνοι εκδιώχθηκαν με τη βία. Η CUC που

οργάνωσε τις πρώτες μεγάλες απεργίες στους εργάτες γης, ξεκίνησε και την αυτοάμυνα των χωριών. Οι κάτοικοι των χωριών εκτέθηκαν στους στρατιώτες με καυτό νερό, αλάτι, πέτρες και παραπλανητικούς αυτοσχεδιασμούς. Ταυτόχρονα πήγαν πολλοί Ινδιάνοι στο αντάρτικο, για πρώτη φορά στην ιστορία. Το πρώτο αντάρτικο της δεκαετίας του '60 απέτυχε και εξοντώθηκε. Αυτό είχε διάφορες αιτίες, μία απ' αυτές όμως ήταν η φυλετική υπεροψία των Λαντίνων αγωνιστών απέναντι στους Ινδιάνους, οι οποίοι δεν τους υπολόγιζαν και από τους οποίους δεν πήραν καμία υποστήριξη. Το νέο αντάρτικο το διέκρινε αυτό και για χρόνια συνεργάστηκε και έζησε μαζί με τους Ινδιάνους. Πολλά χρόνια μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '70 δεν έπεσε ούτε μια σφαίρα, αντίθετα χτίζονταν η υποδομή. Στα τέλη της δεκαετίας του '70 η κατάσταση ήταν ως εξής: η ολιγαρχία και ο στρατός ήθελαν την ινδιάνικη γη ως πηγή εκμετάλλευσης, οι κοινότητες των χωριών άρχισαν να οργανώνονται και ταυτόχρονα το αντάρτικο αγωνίζονταν σε διάφορα μέτωπα, αποτελούμενο από Λαντίνους και Ινδιάνους. Σε σχέση μ' αυτό αναπτύχθηκε με τη βοήθεια των ΗΠΑ και του Ισραήλ ένα πρόγραμμα καταπολέμησης της εξέγερσης που προέβλεπε την ολοκληρωτική γενοκτονία. Σ' αυτό προσαρμόστηκαν τόσο οι εμπειρίες από τον πόλεμο του Βιετνάμ, όσο και οι μέθοδοι καταπολέμησης των Παλαιστινίων. Συστηματικά εξοντώθηκαν οι Ινδιάνοι. Κατ' αρχήν ρίχτηκαν Ναπάλμ και μετά ήρθε το πεζικό με φλογόβολα και δολο-

φόνησε τους επιζώντες, τα ζώα, έκαψε τα σπίτια και τις σοδειές. Το φρικτό μακελειό ήταν απερίγραπτο. Πάνω από 400 χωριά ισοπεδώθηκαν κυριολεκτικά, περίπου 500.000 δολοφονήθηκαν, πάνω από 1.000.000 δραπεύεσαν στο Μεξικό. Πάνω από 500.000 παιδιά μέιναν ορφανά. Μεγάλο τμήμα τους έχει σακατευτεί, τα κόψανε πόδια ή χέρια. Όλα έχουν θάρυτατες ψυχολογικές διαταραχές, όντας αυτόπτες μάρτυρες του λουτρού αίματος εναντίον των συγγενών τους.

Η γενοκτονία δεν πέτυχε ολοκληρωτικά, για να εκδιωχτούν από την περιοχή «οι υπανάπτυκτοι, αυτοί που εμποδίζουν την πρόοδο» και με την αντίσταση που προβάλλουν επικίνδυνοι Ινδιάνοι. Παρ' ότι τα δυτικά μέσα ενημέρωσης σώπασαν σχεδόν όλα, υπήρξε διεθνής πίεση που εξανάγκασε τη στρατιωτική κυβέρνηση να αλλάξει τακτική. Δεν θα έπρεπε να αποσυρθεί χρήσιμο συνάλλαγμα. Για να διατηρηθεί η διεθνής αναγνώριση τοποθετήθηκε από το 1986 ένας πολιτικός πρόεδρος, ο οποίος διακήρυξε διαδικασία «εκδημοκρατισμού». Έχει υψηλή οικονομική υποστήριξη ιδιαίτερα από τη Δ. Γερμανία, όπως επίσης και έναν εκτενή αστυνομικό εξοπλισμό και βοήθεια. Δύο χρόνια υπήρχε, στο μέτρο των γουατεμαλικών συνθηκών, ησυχία. Από τα μέσα του 1978 δεν περνάει καμία μέρα κατά τη διάρκεια της οποίας να μην διαπραχθεί μια δολοφονία. Υπάρχει πάλι πόλεμος στη Γουατεμάλα.

Η κατάσταση για τους Ινδιάνους παρουσιάζεται σήμερα δύσκολη όσο ποτέ άλλοτε από την κατάκτηση πριν 500 χρόνια και μετά. Εξαναγκάσαν τους επιζώντες να ε-

γκατασταθούν κατά το ισραηλινό πρότυπο σε ειδικά χωριά, όπου ζούνε κάτω από απόλυτο έλεγχο, ενώ μιλάνε και διαφορετικές γλώσσες μεταξύ τους. Δεν επιτρέπεται να εργάζονται για δική τους παραγωγή, παρά μόνο για εξαγωγές. Δεν πληρώνονται, τους δίνεται απλά βασική διατροφή, η οποία δεν ανταποκρίνεται στην παραδοσιακή τους διατροφή, αλλά στη δυτική. Γι' αυτό υπάρχει ισχυρά οργανωμένο γερμανικό πρόγραμμα «Τρόφιμα για την εργασία» το οποίο χρηματοδοτείται από την ΕΤΖ. Πρόκειται για σωφρονιστικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, τα οποία πρέπει να καταστρέψουν την ινδιάνικη κουλτούρα. Άλλοι ζούνε στα απομεινάρια των χωριών τους, επίσης όμως κάτω από στρατιωτικό έλεγχο. Δεν επιτρέπεται πλέον ούτε ακόμα να γιορτάζουν τις παραδοσιακές τους γιορτές, χωρίς το στρατό. Η ύπουλη πολιτική προβλέπει να γιορτάζουν με τους δολοφόνους τους, για να φαίνεται ένα ωραίο πρόσωπο διεθνώς. Εκατοντάδες χιλιάδες βρίσκονται ακόμα σε στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων και φοβούνται να επιστρέψουν. Άλλοι επιζώντες ψάχνοντας για ασφάλεια κατέληξαν στις πόλεις και ζούνε ξεριζωμένοι σε εξαθλιωμένες συνοικίες. Όλοι ζουν με τον εφιάλτη του αιματοκυλίσματος.

Υπάρχουν όμως και τα μυστικά χωριά της αντίστασης. Γι' αυτά δεν είναι τίποτα γνωστό στη δυτική κοινή γνώμη. Εδώ και 8 χρόνια υπάρχουν χιλιάδες επιζώντες στη ζούγκλα. Δραπέτευσαν το 1982 κατά τη διάρκεια του μεγάλου πογκρόμ τρομοκρατίας, συναντήθηκαν, χαμένοι, μέλη διαφορετικών εθνικών λαών. Επιβίωσαν μέχρι σήμερα κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες και ζούνε αποκλειστικά από τη ζούγκλα. Είναι διάφορες ομάδες, οι οποίες είναι οργανωμένες σε δημοκρατίες της βάσης. Ο καθένας έχει τον τομέα αρμοδιότητάς του, τα πάντα αποφασίζονται συλλογικά. Οι ομάδες βρίσκονται σε διαρκή επαφή μεταξύ τους. Ζούνε αυτόνομα και παραδοσιακά. Δεν θέλουν να πάνε στο εξωτερικό, θέλουν να ζήσουν σαν Ινδιάνοι στη Γουατεμάλα. Είναι η χώρα τους. Επίσημα η γουατεμαλική κυβέρνηση αρνείται την ύπαρξη αυτών των χωριών. Από τα τέλη του '87 βομβαρδίζονται διαρκώς και αμερικάνοι πιλότοι διεξήγαγαν δολοφονικές επιδρομές. Κάθε βράδυ στις 1, οι γυναικές ετοιμάζουν το πρωινό. Ίσως έρθει ο στρατός τα χαράματα. Τότε όλοι πρέπει να εξαφανιστούν. Δεν έχουν όπλα. Έτσι ζούνε εδώ και 8 χρόνια. Διαθέτουν φοβερή δύναμη και μια υψηλή συνείδηση που βγαίνει από μέσα τους. «Έχουμε δικαίωμα στη γη μας. Είμαστε οι Μάγια και θέλουμε να ζήσουμε σαν Μάγια. Ο στρατός θέλει να μας δολοφονήσει, είτε με βόμβες είτε με επιδρομές. Προσπαθούν, αλλά δεν το καταφέρνουν. Σε πολλούς από μας λείπει το ένα πόδι ή το ένα χέρι ή το όραση. Μερικές φορές τα αεροπλάνα επιτίθενται από όλες τις πλευρές. Πολλοί από μας σκοτώνονται. Έχουμε όμως μια ισχυρή συνείδηση και λέμε στον εαυτό μας: εμπρός. Μάθαμε πολλά κάτω από πόνο. Όμως σήμερα ζούμε όλοι μαζί κολλεκτιβικά, ο καθένας ακόμα και τα παιδιά παίρνουν μέρος σ' όλα. Οφείλουμε επίσης πολλά στη διεθνή αλληλεγγύη και θέλουμε να σας παρακαλέσουμε να συνεχίσετε».

Η κατάσταση των Ινδιάνων είναι άσχημη. Οργανωμένη πολιτική δουλειά είναι απόλυτα δύσκολη, επειδή σε κάθε χωριό υπάρχουν χαφιέδες του στρατού και ο εφιάλτης του αιματοκυλίσματος υπάρχει πάντα στη μνήμη. Οι στρατιωτικοί βομβαρδίζουν διαρκώς και εκτελεστικά αποσπάσματα δολοφονούν καθημερινά. Οι Ινδιάνοι δεν θέλουν να είναι ιστορικό υπόλειμμα, αντίθετα θέλουν να ζήσουν ως έθνη με τις αξίες τους μαζί με άλλους σε μια κοινωνία ελεύθερη από εκμετάλλευση και της οποίας η οικονομία θα ευθυγραμμίζεται στους νόμους της φύσης.

Αναρχισμός στην Τουρκία

Συνέντευξη με την εφημερίδα «Efendisiz»

Στα τέλη του περασμένου Απριλίου μέλη της δυτικογερμανικής αναρχοσυνδικαλιστικής εφημερίδας «Direkte Aktion» επισκέφτηκαν την συντακτική ομάδα της αναρχικής εφημερίδας «Efendisiz» στην Κωνσταντινούπολη και είχαν την ευκαιρία να διατυπώσουν κάποιες ερωτήσεις και να πληροφορηθούν σχετικά με την δουλειά που κάνουν στην Τουρκία. Η εφημερίδα «Efendisiz» είναι συνέχεια της τουρκικής αναρχικής εφημερίδας «Kara» (Μαύρο). Ο τίτλος «Efendisiz» σημαίνει «Χωρίς Αφέντες».

Η άγνοια σχετικά με τις εκδόσεις της απλήφεις και τη δράση αναρχικών στην Τουρκία ήταν για μας ένας πολύ σοβαρός λόγος για να μεταφράσουμε τη συζήτηση που ακολουθεί.

Ερώτηση: Πώς φτάσαμε στην έκδοση της εφημερίδας «Kara» και αργότερα της «Efendisiz»;

Απάντηση: Η «Kara» ήταν η πρώτη αναρχική εφημερίδα στην Τουρκία. Εκδόθηκε για πρώτη φορά τον Οκτώβριο του 1986. Από την αρχή υπήρχαν κάποιες δυσκολίες να οικοδομήσουμε στην πράξη ένα ελευθεριακό κίνημα στην Τουρκία. Η λογική της εφημερίδας τότε, να εκφράζει διαφορετικές αναρχικές τάσεις αποδείχτηκε ανασταλτική για την παραπέρα ανάπτυξη ενός ελευθεριακού κινήματος στην Τουρκία. Η «Kara» ήταν εντελώς ανοιχτή, ο καθένας μπορούσε να δημοσιοποιήσει τα πάντα. Επειδή όμως δεν ήταν δυνατόν να εκφράζονταν το ίδιο όλες οι τάσεις σε μια εφημερίδα, η λογική στην «Efendisiz» άλλαξε. Για μεθοδολογικούς λόγους λοιπόν σταμάτησε η έκδοση της «Kara». Μετά από ένα χρόνο παύσης φτάσαμε σε μια νέα φάση επαναπροσδιορισμού, με ένα τμήμα της παλιάς συντακτικής επιτροπής και με νέους ανθρώπους, με την ελπίδα να πλατύνουμε το ελευθεριακό κίνημα. Το αποτέλεσμα ήταν η ίδρυση της εφημερίδας «Efendisiz» το φθινόπωρο του 88.

Ερώτηση: Σε ποια κατεύθυνση κινείται το περιεχόμενο της εφημερίδας και που πέφτει ιδιαίτερα το βάρος;

Απάντηση: Από την μία η παρουσίαση αναρχικής θεωρίας και από την άλλη η εξέλιξη και μεταφορά της στη σημερινή κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα της Τουρκίας. Ο κύριος σκοπός της εφημερίδας είναι η δημιουργία ενός αναρχικού κινήματος στην Τουρκία. Αυτό το ελευθεριακό κίνημα θα πρέπει να έχει ένα συνολικό κοινωνικό χαρακτήρα, στον οποίο θα μπορέσουν να ξαναβρεθούν εργάτες, γυναίκες, φοιτητές. Σημαντικό τμήμα της εφημερίδας κατέχουν μεταφράσεις σχετικά με το διεθνές κίνημα. Ακόμα δημοσιεύονται άρθρα που αφορούν στην σύγχρονη πολιτική κατάσταση στην Τουρκία. Συνολικά δηλαδή δεν μιλάμε μόνο για Θεωρία, Φιλοσοφία και Ιστορία του Αναρχισμού. Το βασικότερο είναι να αναπτύξεις τις δικές σου ελευθεριακές απόψεις που αφορούν την τουρκική πραγματικότητα.

Ερώτηση: Πόσα τεύχη εκδίδετε και πόσα απ' αυτά πωλούνται στην Τουρκία και στην Δυτ. Γερμανία;

Απάντηση: Στα προηγούμενα φύλλα εκδίδονταν 2.000 εφημερίδες, στο μέλλον θα τυπωθούν πλέον μόνο 1000. Περίπου 500 αντίτυπα πωλούνται από πρακτορεία εφημερίδων, γύρω στα 100 πηγαίνουν στις φυλακές και 30 στη Δ. Γερμανία, τα οποία συνολικά βρίσκουμε λίγα.

Ερώτηση: Τι δυνατότητες βλέπετε στην παρούσα κατάσταση, για ένα ελευθεριακό κίνημα στην Τουρκία;

Απάντηση: Είναι εξαιρετικά δύσκολο να εξαπλώσουμε αναρχικές απόψεις, λόγω του ότι σήμερα στην Τουρκία υπάρχουν δύο διαφορετικά ρεύματα τα οποία είναι βαθιά ριζωμένα μέσα στο λαό: από την μία το μαρξιστικό — λενινιστικό, από την άλλη το ισλαμικό. Εδώ προστίθεται η έλλειψη αναρχικών εκδόσεων στην τουρκική γλώσσα, όπως και τα μη υπάρχοντα οικονομικά μέσα για να πλατύνουμε την προπαγάνδα. Παρ' όλα αυτά διαπιστώνουμε πως το ενδιαφέρον για τις ιδέες μας μεγαλώνει.

Ερώτηση: Τι άλλες δυνατότητες ελευθεριακών πρακτικών βλέπετε δίπλα στις δημοσιεύσεις εφημερίδων και περιοδικών στην Τουρκία;

Απάντηση: Μια δυνατότητα βλέπουμε στη δουλειά στις γειτονίες. Όχι στις περιοχές των αστών αλλά στις φτωχίες, όπου υπάρχουν εργαζόμενοι και άστεγοι. Εκεί είναι περισσότερο δυνατό να γίνει μια δουλειά προπαγάνδας, ενός τύπου κollectivistic δομών, όπως λαϊκές κουζίνες και αλληλοβοήθεια στην καθημερινότητα, προϋπόθεση της οποίας είναι να ζεις εκεί με τον κόσμο. Η προσάρτηση όμως αυτή δεν θα πρέπει να αρκεί μόνο σ' αυτό, απλά να είναι μόνο ένας τύπος της έμπρακτης αλληλεγγύης. Σε αντίθεση με το εναλλακτικό κίνημα στη Γερμανία, του οποίου ο στόχος είναι μια πιο άνετη και καλύτερη ζωή, εμείς τασσομάστε για μια αυτοκαθορισμένη και αυτοοργανωμένη ζωή, που θα νοείται ως αγώνας για την αντιεξουσιαστική κοινωνία. Το ίδιο ισχύει για όλους τους χώρους της ζωής, όπως εργοστάσια, σχολεία ή πανεπιστήμια, όπου οι άνθρωποι θα πρέπει να προσπαθήσουν να οργανώσουν μόνοι τις υποθέσεις τους και να δοκιμάσουν την άμεση δημοκρατία, δίκως να χάνουν από τα μάτια τους μια συνολική κοινωνική οπτική. Έτσι θα πρέπει οι φοιτητές όπως και οι εργαζόμενοι να μην νοιάζονται μόνο για τις δικές τους υποθέσεις, όπως η κατάσταση στην εκπαίδευση ή απαιτήσεις μισθών, αλλά να προωθούν την πάλη για μια αντιεξουσιαστική κοινωνία.

Ερώτηση: Πού, σε ποιους κοινωνικούς χώρους, βλέπετε αυτή τη στιγμή προϋποθέσεις για συγκεκριμένες παρεμβάσεις;

Απάντηση: Κατ' αρχήν έχουμε εκατοντάδες αναγνώστες της εφημερίδας μας στην Τουρκία, ένα τμήμα απ' αυτούς είναι πολιτικοί κρατούμενοι από τους οποίους στο

μεταξύ μερικοί αυτοχαρακτηρίζονται ως ελευθεριακοί. Όμως εμείς δεν είμαστε κεντρικό όργανο των ελευθεριακών. Υπάρχουν ελευθεριακοί σε άλλες γειτονίες σε άλλους χώρους, και συχνά δεν γνωρίζουμε, τι δουλειά κάνουν. Στο Πανεπιστήμιο υπάρχει μια ομάδα που πριν από ένα χρόνο μοίρασε προκηρύξεις, ελευθεριακοί παίρνουν μέρος σε διαδηλώσεις, δεν γίναν όμως ακόμα κάποια συγκεκριμένα δυνάμνη.

Έτσι π.χ. συμμετείχαμε ενεργά στην πρώτη μεγάλη φοιτητική διαδήλωση μετά το στρατιωτικό πραξικόπημα. Ακόμα πήραμε μέρος και στην καμπάνια για καλύτερες συνθήκες κράτησης για τους πολιτικούς κρατούμενους. Έτσι συμμετείχαμε και στη διοργάνωση για την πορεία προς την Άγκυρα το καλοκαίρι του 1987. Μ' αυτή την ευκαιρία μοιράσαμε μια ειδική έκδοση της τότε «Kara» με την οποία προωθήσαμε την κατάργηση όλων των φυλακών, σε αντίθεση με τις άλλες οργανώσεις που υπερασπίζανε μόνο καλύτερες συνθήκες κράτησης των πολιτικών κρατούμενων. Ιδιαίτερα στους συγγενείς των κρατούμενων βρήκε αυτή η ειδική έκδοση μεγάλη απήχηση. Κριτικάραμε εκτός των άλλων και την διεκδίκηση ενός ειδικού status για τους πολιτικούς κρατούμενους, ενώ οι συνθήκες κράτησης των κοινωνικών κρατούμενων δεν προσέχονταν καθόλου. Ενώ σ' αυτό προωθήσαμε την απαίτηση για απελευθέρωση όλων των κρατούμενων, αφού δεν υπάρχουν ανθρώπινες φυλακές.

Ερώτηση: Υπάρχουν στην Τουρκία Αναρχοσυνδικαλιστές και ποιά σχέση έχετε με τις αναρχοσυνδικαλιστικές οργανώσεις;

Απάντηση: Αυτή τη στιγμή δεν γνωρίζουμε καμιά αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση στην Τουρκία. Υπάρχει όμως ένα διαρκώς αυξανόμενο ρεύμα απογοήτευσης των εργατών απέναντι στα επίσημα συνδικάτα, κάτι που στο μέλλον μπορεί να ευνοήσει την οικοδόμηση αναρχοσυνδικαλιστικών οργανώσεων. Έτσι φτάσαμε για παράδειγμα στους τελευταίους εργατικούς αγώνες στην ίδρυση εργατικών επιτροπών, οι οποίες όμως αμέσως μετά τις απεργίες σίγησαν. Εξάλλου υπάρχουν μέσα στους εργαζόμενους αναρχικοί, οι οποίοι κατά κύριο λόγο έχουν αναρχική συνείδηση και όχι προλεταριακή. Πολλές από τις αυθόρμητα δημιουργημένες απεργιακές και εργατικές επιτροπές αφομοιώθηκαν γρήγορα από μαρξιστικές — λενινιστικές ή από αντιδραστικές δυνάμεις. Βλέπουμε τον αναρχοσυνδικαλισμό ως μια σημαντική μορφή του οργανωμένου Αναρχισμού στο διεθνές αναρχικό κίνημα. Ισχυριζόμαστε όμως πως η ταξική θέση δεν αρκεί, γιατί «η εργατική τάξη αφ' εαυτής» δεν είναι επαναστατική. Για το μέλλον του διεθνούς αναρχικού κινήματος οι επαφές και οι συζητήσεις με αναρχοσυνδικαλιστές είναι σημαντικές και μεγάλης σημασίας. Το ίδιο και με άλλες αναρχικές τάσεις. Θεωρούμε ως άμεση αναγκαία αυτή τη συζήτηση για τη δημιουργία μιας διεθνούς αναρχικής οργάνωσης. Παρ' όλο που οι αναρχοσυνδικαλιστές έχουν μια διεθνή οργάνωση, αυτό απέχει πολύ από το να σημαίνει, ότι δεν υπάρχει μια παρόμοια για τον αναρχισμό. Αυτή η Διεθνής θα έπρεπε να υφίσταται με το σύνθημα «ενότητα στην πολλαπλότητα». Ελπίζουμε, ότι τέτοιες συζητήσεις θα διεξαχθούν και μεταξύ αναρχοσυνδικαλιστών.

Ερώτηση: Η Τουρκία είναι μια πολύ πατριαρχική κοινωνία. Ποιά θέση κα-

τέχει το πρόβλημα της γυναικείας καταπίεσης στην δουλειά σας;

Απάντηση: Η γυναικεία καταπίεση είναι στην Τουρκία κοινωνικά και πολιτιστικά πολύ βαθιά ριζωμένη. Εμείς προσπαθούμε στο εσωτερικό της ομάδας μας να εφαρμόσουμε έμπρακτα την απεξουσία, κάτι που φυσικά αντιτίθεται στην τουρκική κοινωνία. Δεν συμφωνούμε με την τοποθέτηση, να οργανώνονται οι γυναίκες χωριστά, επειδή μ' αυτό τον τρόπο νομιμοποιούνται και αναπαράγονται σχέσεις εξουσίας. Κάτι τέτοιο δεν αποτελεί δημιουργική συνεισφορά για την δημιουργία μιας αντιεξουσιαστικής κοινωνίας. Βρισκόμαστε π.χ. πίσω από μια καμπάνια που οργανώθηκε από τουρκάλες φεμινίστριες για τη βία ενάντια στις γυναίκες. Την απαίτησή τους όμως για πτώση των δραστών δεν μπορούμε να την υποστηρίξουμε, αντίθετα προωθούμε στην πρώτη γραμμή την αυτοάμυνα. Στην εφημερίδα μας υπήρχαν και θα υπάρχουν άρθρα πάνω στο πρόβλημα της γυναικείας καταπίεσης.

Ερώτηση: Τι θέση παίρνετε για το κουρδικό ζήτημα;

Απάντηση: Η τουρκική κουλτούρα στην Τουρκία είναι έντονα εκδικητική — εξουσιαστική. Οι Κούρδοι αντιπροσωπεύουν μια ακόμη εθνότητα, η οποία καταπιέζεται σ' όλα τα επίπεδα. Έχουμε την άποψη, ότι οι Κούρδοι πρέπει να αναπτύξουν και να βάλουν στην πράξη τη δική τους γλώσσα και κουλτούρα. Η δημιουργία όμως ενός δικού τους κουρδικού κράτους δεν ανατοποκρίνεται σ' αυτή την απαίτηση. Ένα ανεξάρτητο κράτος προωθεί ιδιαίτερα το ΡΚΚ, η μεγαλύτερη και ισχυρότερη εθνική κουρδική οργάνωση. Εμείς το αντιμετωπίζουμε ως λάθος, αφού το ΡΚΚ υποστηρίζει μόνο μια πολιτική ελίτ στο Κουρδιστάν και μ' αυτό τον τρόπο δεν συνεισφέρει στην πολιτιστική και κοινωνική απελευθέρωση των Κούρδων.

Σήμερα υπάρχουν στο Κουρδιστάν διάφορες εθνικές και σοσιαλιστικές οργανώσεις, από τις οποίες το ΡΚΚ έχει την μεγαλύτερη επιρροή. Το ΡΚΚ δεν χαράζει τον δρόμο της Ιντιφάντα (οργανωμένη λαϊκή εξέγερση), επειδή δεν είναι σίγουρη για τη λαϊκή υποστήριξη σε ορισμένες περιφέρειες του Κουρδιστάν. Το ΡΚΚ ασκεί μια πολιτική τρόπον για να προκαλέσει τον τουρκικό στρατό σ' ένα λουτρό αίματος του λαϊκού πληθυσμού. Δεν εγγυώνται μ' αυτό τον τρόπο την ασφάλεια του πληθυσμού. Στην πρώτη γραμμή παλεύει για μια διεθνή διπλωματική αναγνώριση και γι' αυτό το λόγο δεν χαράζει μια πολιτική όπως η Ιντιφάντα. Φοβόμαστε πως σε περίπτωση που το ΡΚΚ θα έρθει στην εξουσία θα επαναληφθούν γεγονότα, όπως παρουσιάστηκαν κάτω από τον Pol Pot στην Καμπότζη.

Αν' αυτού υποστηρίζουμε την αυτοοργάνωση των Κούρδων, όπως π.χ. την δημιουργία ελεύθερων ραδιοφώνων, ελεύθερων σχολείων και πολιτιστικών κέντρων τα οποία θα πρέπει να είναι ανεξάρτητα από το ΡΚΚ και το τουρκικό κράτος. Θα πρέπει επίσης να είναι και σε θέση να αυτοεπαρασπίζονται ένοπλα.

Ερώτηση: Πώς αντιλαμβάνεστε την διεθνή συνεργασία και αλληλεγγύη;

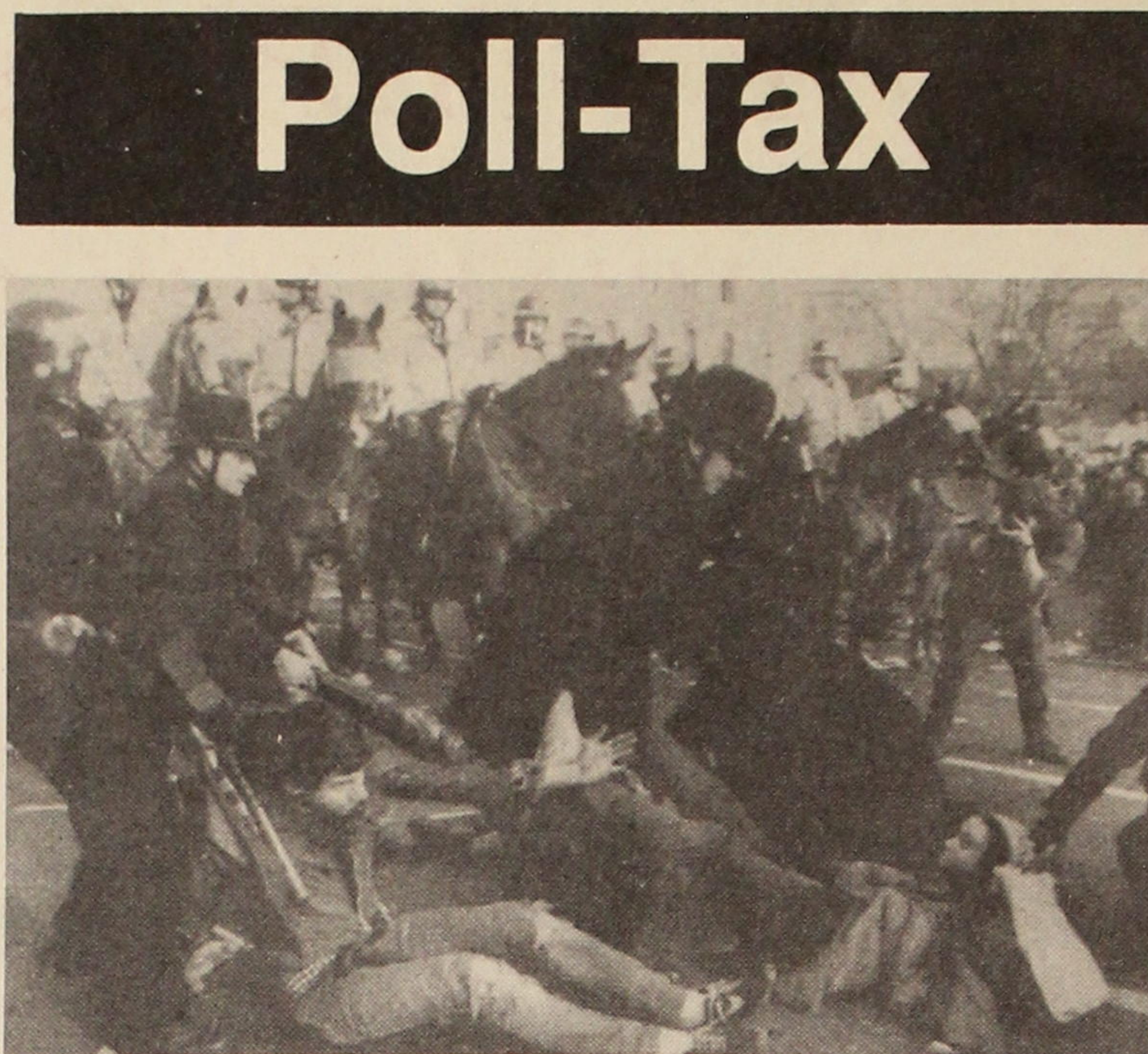
Απάντηση: Κατ' αρχήν έχουμε τεράστια ανάγκη από υλική στήριξη για να καλύτεψουμε την δουλειά μας. Εκτός αυτού ενδιαφερόμαστε πολύ για τις συζητήσεις του ελευθεριακού κινήματος παγκόσμια. Χρειαζόμαστε γι' αυτό φυσικά διάφορα έντυπα, κυρίως στην αγγλική γλώσσα, για να πάρουμε έτσι μέρος στις συζητήσεις.

Στις 31 Μαρτίου είχαμε στο Λονδίνο τις «χειρότερες ταραχές της τελευταίας 20ετίας» όπως και οδύρονταν η συντηρητική «Daily Telegraph». Η Downing Street No 10, έδρα του Βρετανού πρωθυπουργού είχε δεχτεί μόλις πριν επίθεση, καταστήματα υπερπολυτελείας και αυτοκίνητα της αστυνομίας καταστράφηκαν. Πάνω από 300 διαδηλωτές συνελήφθησαν («Ένα ρεκόρ» σύμφωνα με την Σκότλαντ Γιארντ), πάνω από 100 συνελήφθησαν, όπως και —σύμφωνα με δικές τους ανακοινώσεις— 330 αστυνομικοί. Οι ζημιές υπολογίζονται σε μερικά εκατομμύρια στερλίνες. Ως πρωταίτιους αυτής της σύγκρουσης, ο απεσταλμένος της «Frankfurter Rundschau» ανέφερε μία «βίαιη μειοψηφία, η οποία αποτελούταν από σκληρές σοσιαλιστικές και αναρχικές ομάδες ή και από άτομα δίχως πολιτικά ενδιαφέροντα, αποφασισμένη για δράση». «Οι αστυνομικοί έδειχναν να αρέσκονται» στο να επιτίθενται στους διαδηλωτές, όπως ανέφερε μια αυτόπτης μάρτυς, για «αρεϊμάνια βία» μίλησε και ο απεσταλμένος της «FR».

150 έως 200 χιλιάδες άτομα διαδήλωσαν μόνο στο Λονδίνο, ενάντια στην προβλεπόμενη για την 1η Απρίλη εισαγωγή του «Community Charge», 40 χιλιάδες επίσης στην Γκλασκώβη.

«Community Charge», «δημοτική εισφορά» ονόμασε εξωραϊσμένα η συντηρητική κυβέρνηση Θάτσερ το νέο φόρο, ο οποίος όμως σύντομα χαρακτηρίστηκε από το λαό αλλά και από τον φιλοκυβερνητικό τύπο ως «Poll Tax», «κεφαλικός φόρος». Από την 1η Απρίλη του 1989 τέθηκε σε ισχύ στην Σκωτία, από την 1η Απρίλη αυτού του έτους ισχύει στην Αγγλία και στην Ουαλλία. Στην κατελλημένη από τη Βρετανία, Βόρεια Ιρλανδία, δεν εισήχθη —συντρέχουν σοβαροί λόγοι...

Περί τίνος πρόκειται όμως; Οι βρετανικές δημοτικές διοικήσεις χρηματοδοτούνταν μέχρι τώρα κατά το ένα τρίτο από τον «rates» έναν δημοτικό φόρο σύμφωνα με τον οποίο φορολογούνταν οι ιδιοκτήτες σπιτιών και γης ανάλογα με την ιδιοκτησία τους, ποσό το οποίο καθορίζονταν από την εκάστοτε δημοτική διοίκηση. Περίπου ο μισός βρετανικός πληθυσμός δεν πλήρωνε τον «rates» —λόγω ανύπαρκτης ιδιοκτησίας. Αυτό θα πρέπει πλέον να αλλάξει. Πιστή στο πρόγραμμά της, να κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και γι' αυτό να καταληστεύει τους φτωχούς, αποφάσισε η κυβέρνηση

Θάτσερ την εισαγωγή του Poll-Tax: κάθε πολίτης του Ηνωμένου Βασιλείου (με εξαίρεση το Ulster) πρέπει να πληρώνει μια ετήσια εισφορά —ανεξάρτητα από το εισόδημά του. Όσοι «ροκανίζουν το πανί της πείνας» μπορούν να ζητήσουν μια έκπτωση το πολύ 80%, εντελώς απελευθερωμένοι είναι μόνο ασθενείς νοσοκομείων, βαριά άρρωστοι, άστεγοι, φυλακισμένοι, ψυχικά άρρωστοι, καλόγεροι και καλόγριες.

Συγκριτικά: ένα συζυγικό ζεύγος —ψηφοφόρων της Θάτσερ— μ' ένα μικρό διαμέρισμα στην περιοχή του Λονδίνου Kensington πλήρωνε κατά τον «rates» μέχρι τώρα 350 στερλίνες ετησίως. Ο Poll Tax προβλέπει τουλάχιστον 300 στερλίνες κατ' άτομο και έτος. Η αδελφή της βασίλισσας, πριγκίπισσα Άννα, πλήρωνε για το βασιλικό πάρκο Catcome μέχρι τώρα 10.000 στερλίνες, σύμφωνα με τον Poll Tax το ποσό γίνεται 606 στερλίνες. Ακόμα και για τους μικροεπαγγελματίες ο Poll Tax σημαίνει μια κατά μέσο όρο αύξηση της φορολογικής επιβάρυνσης περίπου 50%, ενώ την ίδια στιγμή το μεγάλο κεφάλαιο ευνοείται για σημαντικές οικονομίες. Συνολικά, έτσι υπολόγιζε πρόσφατα μια μελέτη της βρετανικής Κάτω Βουλής, ανα-

κουφίζεται το 1/3 των νοικοκυριών από τον Poll Tax, τα 2/3 όμως πληρώνουν περισσότερα —μια δυναμική μεταλλαγή του μέχρι τώρα τόσο λειτουργικού «διαίρει και βασίλευε»— αξίωμα της κοινωνίας των δύο τρίτων.

Η εισαγωγή όμως του Poll Tax δεν σκοπεύει μόνο στο να ωφελήσει (οικονομικά) τους πλούσιους σε βάρος των φτωχών. Ένα παραπέρα αποτέλεσμα που θα πρέπει να εκφέρει, είναι η πειθάρχισή των ανπαθών δόμων που ελέγχονται από το εργατικό κόμμα και μία ισχυροποίηση του ήδη χαρακτηριστικού πολιτικού συγκεντρωτισμού.

Ένας τρίτος στόχος —κάτι το οποίο υπέδειξαν ήδη πριν από τρία χρόνια οι σύντροφοι της Λονδρέζικης αναρχικής εφημερίδας «Black Flag» —είναι η εισαγωγή του υποχρεωτικού διαβατηρίου και ενός ατομικού διακριτικού αριθμού, τα οποία όπως και η υποχρεωτική απογραφή δεν υπάρχουν στη Μ. Βρετανία. Υπάρχει μόνο ένας αριθμός κοινωνικής ασφάλισης. Τα αναγκαία για την είσπραξη του κεφαλικού φόρου στοιχεία (τόπος κατοικίας και ατομικός αριθμός) θα παρθούν από τους εκλογικούς καταλόγους. Η εγγραφή θα γίνεται εθελοντικά. Όποιος θέλει να ψηφίζει, θα πρέπει λοιπόν στο μέλλον να πληρώνει! Όμως τα σχέδια πάνε α-

κόμα μακρύτερα: Μία απασχόληση κοινωτικών υπηρεσιών, όπως η επίσκεψη μιας δημόσιας βιβλιοθήκης, θα πρέπει να είναι δυνατή μόνο αν το συγκεκριμένο άτομο μπορεί να παρουσιάσει απόδειξη πληρωμής του φόρου. Εκτός αυτού θα πρέπει να χρησιμοποιηθούν όλα τα καθ' οιονδήποτε τρόπο αποσπασμένα στοιχεία για να εντοπισθούν εκείνοι που διαφεύγουν την απογραφή, ξεκινώντας από τον αριθμό κοινωνικής ασφάλειας, τα αστυνομικά πρωτόκολλα ατυχημάτων μέχρι όσον αφορά την κοινωνική βοήθεια, το ταμείο ανεργίας ή την περίθαλψη σε διμόσιο νοσοκομείο.

Το σχέδιο όμως δεν περνάει δίχως προβλήματα από τη σκηνή. Η Σκωτία, η οποία ζει εδώ και 1 χρόνο με τον Poll Tax παρουσιάζει πέρα για πέρα αισιόδοξα αποτελέσματα: από τα 4.000.000 των πληγόμενων, πάνω από 500.000 μπουκοτάρουν. Κι αυτό παρ' ότι το Εργατικό Κόμμα προσπάθησε να ενσωματώσει στους δικούς του στόχους την Anti-Poll Tax καμπάνια, κάτω από το σύνθημα «Διαμαρτυρόμαστε, αλλά πληρώνουμε —και ψηφίζουμε Εργατικούς». Ακόμα και η λονδρέζικη διαδήλωση δεν ήταν παρά μόνο το κορυφαίο γεγονός μιας σειράς ενεργειών την τελευταία τριετία. Ολόκληρο τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο πολιορκούνταν οι δημαρχίες της χώρας, δημοτικές συνεδριάσεις παρενοχλούνταν και διαλύονταν. Οι διανομείς φορολογικών εντύπων περνάνε έτσι κι αλλιώς δύσκολους καιρούς και η προσπάθεια πίεσης που ξεκίνησε στη Σκωτία να υποχρεωθούν οι άνεργοι νέοι με την απειλή διακοπής του ταμείου ανεργίας, δεν απέφερε για τους αρμόδιους τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Η τελευταία φορά που μία κυβέρνηση προσπάθησε να επιβάλλει στην Αγγλία έναν κεφαλικό φόρο, ήταν το 1381. Είχε τότε ως αποτέλεσμα την επιτυχημένη αγροτική εξέγερση με τον Wat Tyler. Τους τελευταίους μήνες σε ορισμένες δημαρχίες παρατηρήθηκε η επανεμφάνιση παρόμοιων διεκδικήσεων.

Εξάλλου γίνεται και ξεκάθαρο γιατί δεν εισάγεται ο Poll Tax στη Βόρεια Ιρλανδία. Οι άνθρωποι εκεί θα μπορούσαν με πολύ άμεσο και πρακτικό τρόπο να καταλάβουν, ότι το ερώτημα «καθολικός ή διαμαρτυρόμενος;» δεν είναι τόσο καθοριστικό όσο το ερώτημα «φτωχός ή πλούσιος;». Και τέλος: υπάρχει πολύς κόσμος εκεί που είναι οπλισμένος...

Πηγή: «Direkte Aktion» No 81

Αναρχισμός δίχως σύνορα

Κατά τη διάρκεια των ημερών 14, 15, 16 και 17 του περασμένου μήνα του Απριλίου, διοργανώθηκε στην Ιταλική πόλη Τριέστη ένα συμπόσιο με τον τίτλο: «Ελεύθερο Εργαστήρι», όπου συγκεντρώθηκαν σύντροφοι ερχόμενοι από τις χώρες του κρατικού καπιταλισμού. Αυτούς τους συνάθροισαν περίπου διακόσιοι στρατευμένοι σύντροφοι του επονομαζόμενου (κακώς επονομαζόμενου έτσι) «ελεύθερου κόμου».

Η οργάνωση της συνάντησης, αναλήφθηκε από την Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία και συγκεκριμένα απ' την Αναρχική ομάδα «Germinal».

Αν και η συνάντηση ήταν ανεπίσημη, πραγματοποιήθηκε μια σοβαρή εισήγηση πάνω σε θέματα επικαιρότητας, όπως:

— Η ιδεολογική κρίση του μαρξισμού (πώση του μοντέλου του Κρατικού Σοσιαλισμού, επανεμφάνιση της οικονομίας της αγοράς, ανάδυση του φιλελευθερισμού, εμφάνιση νέων εθνικιστικών κινημάτων, ώθηση της θρησκευτικότητας) και αλλαγές στους θεσμούς (δημοκρατικές εκλογές, νέες κρατικοκοινωνικές σχέσεις, ανανέωση στα ανώτατα κλιμάκια της εξουσίας).

— Η ανάπτυξη των Κινήσεων Αντίστασης στη Δύση (νέες ιδεολογικές τάσεις, εναλλακτικές ομάδες νέων, φεμινισμός, συνδικαλισμός, ανθρώπινα δικαιώματα...) καθώς και των χώρων αυτονομίας και ελευθερίας (πώς πραγματικά είναι το ελευθεριακό κίνημα, οι προσοπικές δουλειές του και τα συγκεκριμένα σχέδιά του).

— Η δημιουργία νέων συνθηκών για τους Αναρχικούς, με τα αποτελέσματα της ενοποίησης της Γερμανίας και με την νέα ευρωπαϊκή κατάσταση του 1992.

— Η τεχνική συνεργασία και η άμεση δράση μεταξύ των Αναρχικών Δύσης και Ανατολής.

— Οι συζητήσεις αναπτύχθηκαν με τέλεια αρμονία και οι διαφορές στη γλώσσα, τις συνήθειες και οι ιδεολογικές αποχρώσεις, δεν αποτέλεσαν εμπόδιο για την πραγματοποίηση μιας εποικοδομητικής δουλειάς.

Η τελευταία μέρα αφιερώθηκε σ' ένα σεμινάριο σχετικό με τον Αναρχισμό στην Ανατολή, το οποίο πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο (της πόλης) με μεγάλο ενδιαφέρον απ' τη μεριά των φοιτητών και των καθηγητών καθώς και σε μια ανοιχτή συζήτηση, σχετικά με τις πραγματικές (τωρινές) προσδοκίες του Αναρχισμού, στην οποία παραβρέθηκε πολύς κόσμος, συμπαθών καθώς και κάποιοι δημοσιογράφοι.

Η πραγματικότητα στο ελευθεριακό κίνημα της Ανατολής δεν είναι τόσο ωραία, όπως θα επιθυμούσαμε.

Βασικά αυτό οφείλεται κατά το πλείστον των περιπτώσεων, στην έλλειψη μιας Αναρχικής παράδοσης τα τελευταία πενήντα χρόνια.

Έτσι, για παράδειγμα, οι σύντροφοι Πολωνοί είναι όλοι νέοι, που έχουν φθάσει στον Αναρχισμό σαν απόκλιση από εναλλακτικά κινήματα, Punk...

Αυτό δεν τους εμπόδισε στο να πιστέψουν σε μια λειτουργική Ομοσπονδία.

Στη Γιουγκοσλαβία αντίθετα οι σύντροφοι

ακόμα δεν έχουν ξεκάθαρη αντίληψη για την οργάνωση.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει στην Ουγγαρία και στην Τσεχοσλοβακία, χώρες όπου η ελευθεριακή παρουσία συναντά δυσκολίες λόγω της επιθυμίας του κόσμου εκεί για δημοκρατία και καπιταλισμό.

Στη Βουλγαρία, υπάρχει μια δυνατή ελευθεριακή εμφύτευση. Είναι η μόνη χώρα της Ανατολής, στην οποία η παλιά Αναρχική Ομοσπονδία, δεν έχει αφήσει καμιά στιγμή τους αγώνες. Απόδειξη αυτού είναι οι πολυάριθμοι κρατούμενοι και η δραστική επανεμφάνιση των ελευθεριακών ιδεών (συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις και εφημερίδες...).

Δυστυχώς (στη Συνάντηση της Τριέστης) δεν συμμετείχε κανένας αντιπρόσωπος αυτής της Ομοσπονδίας.

Υπήρχαν όμως τρεις αντιπρόσωποι του περιοδικού «Iztok» το οποίο εκδίδεται από Βούλγαρους, που ζουν στο Παρίσι και δεν έχουν (ή δεν θέλουν να 'χουν) σχέσεις με την Αναρχική Βουλγαρική Ομοσπονδία.

Τα «Αστέρια» της συνάντησης ήταν οι σύντροφοι Ρώσοι. Στη Σοβιετική Ένωση οι σύντροφοι έχουν οργανώσει μια Αναρχοσυνδικαλιστική συμμαχία.

Δεν είναι πραγματικά ένα συνδικάτο, αλλά μια ελευθεριακή οργάνωση με αμβλυμένα κριτήρια και χωρίς μια ιδεολογική ενοποίηση.

Για παράδειγμα, μερικοί απ' τους στρατευμένους τους συμμετείχαν στις Δημοτικές εκλογές.

Αν και δεν συμμετείχαν εκπρόσωποί τους στην Τριέστη, γνωρίζουμε και την ύπαρξη μιας Αναρχικής κατεύθυνσης μέσα στο παράνομο συνδικάτο S.M.O.T.

Στο περιθώριο των συζητήσεων, παρουσιάστηκαν μερικές ομάδες της Δύσης, με διαφορετικές ιδεολογίες από: Αναρχομαρξιστές έως «επαναστάτες» (ψευδοτρομοκράτες) περνώντας απ' όλους τους τύπους του ρεφορμισμού (όπως η Σουηδική S.A.C. και άλλες).

Αυτό αν και ήταν ενοχλητικό και κουραστικό για τους συντρόφους, ήταν μια απόδειξη φανερής της έλλειψης δογματισμού στις ελευθεριακές πράξεις.

Αν και κάποιοι σύντροφοι σκέφτονται (όπως αυτός που γράφει αυτές τις γραμμές) ότι είναι καιρός πια να πάψει ο Οργανωμένος Αναρχισμός να φέρεται με το γάντι στους παραπάνω ρεφορμιστές συντρόφους.

Τελειώνοντας, οφείλουμε να ευχαριστήσουμε την Οργάνωση των Ιταλών Αναρχικών για την πολύ καλή δουλειά και την προσφορά χώρων για ύπνο, φαγητό και για τις μεταφράσεις. Πράγματα που ταυτόχρονα λειτούργησαν τέλεια. Είναι μια ακόμα απόδειξη του ότι ο Αναρχισμός δεν είναι όπως λένε οι εχθροί μας αταξία, αλλά αρμονία και οργάνωση.

ΣΗΜ. Το κείμενο είναι Ισπανού συντρόφου που συμμετείχε στη συνάντηση της Τριέστης.

Το πάθος για ΛΕΥΤΕΡΙΑ είναι ισχυρότερο από τα τείχη των φυλακών

46+... μέρες ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Γράμμα του Δ. Βόγλη
από το Νοσοκομείο Φυλακών
Κορυδαλλού στις 27.4.90

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥ Δ. ΒΟΓΛΗ

Τώρα που η εξουσία δείχνει το πραγματικό της προσώπειο με τις προσχεδιασμένες διώξεις-πογκρόμ που έχει εξαπολύσει κατά δεκάδων πολιτικών αγωνιστών: τώρα που η αστυνόμευση και καταστολή κάθε ελεύθερης έκφρασης, κάθε απόπειρας ζωής, έχει φτάσει στο αποκορύφωμά της, στις φυλακές τους σαπίζουν αγωνιστές, πρόσφυγες, πολιτικοί κρατούμενοι, όπως ο Μ. ΧΑΜΝΤΑΝ, ο Ο. ΦΑΛΚΕΝΣΤΑΙΝ, ο Γ. ΓΚΙΡΜΠΑΣ, δεκαετιών βαπτισμένοι «τρομοκράτες», και οι δεκαπεντάχρονοι εκτελούνται από ένοστους δολοφόνους. Τώρα λοιπόν, απέναντι σ' αυτή την ολομέτωπη επίθεση του Αστυνομικού Κράτους, πρέπει να γιγαντωθεί η κοινωνική αντίστασή μας στην εξαθλίωση και στην δολοφονική πρόθεσή του.

Με δεδομένη τη βούληση της ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ να τρομοκρατεί το μοναδικό ευαίσθητο νεολαϊστικό στρώμα της πόλης που ακόμα εξακολουθεί να αντιστέκεται, στήσανε νέα διάτρητη σκευωρία, με την γνωστή πετυχημένη μέθοδο, από χρόνια, απόσπασης με βασανισμούς «ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ» συγκατηγορούμενού μου, σε βάρος μου, στρώνοντας μου ακόμα και το δικαίωμα επικοινωνίας με τον δικηγόρο μου και την προφυλάκισή μου στις ΦΥΛΑΚΕΣ ΔΙΑΒΑΤΩΝ χωρίς ουσιαστικά να απολογηθώ, άσχετα αν παρουσιάστηκα αυτοβούλως στον ανακριτή Θεο/νίκη.

Καταγγέλοντας την προσχεδιασμένη από την ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΔΙΩΣΗ και ΑΔΙΚΗ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ, ξεκίνησα ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ στις 2 ΑΠΡΙΛΗ και ήδη σήμερα διανύω την 26η μέρα, νοσηλεύομενος στο νοσοκομείο των Φυλακών Κορυδαλλού, ΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΩ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΜΟΥ και τη λύση της ΟΜΗΡΙΑΣ ΜΟΥ.

Απεργία πείνας κάνει και ο συγκατηγορούμενός μου Ανδρεάδης Κώστας.

20/6/90 η δίκη για την κατάληψη της Φ.Μ.Σ.

Το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο των Σερρών απέρριψε για δεύτερη φορά στις 25 Απριλίου το αίτημά μου για να τερματιστεί η άδικη προφυλάκισή μου, μετά τη δεύτερη αναβολή της πολιτικής δίκης για την κατάληψη της ΦΜΣ. Αυτή η απόφαση κινείται στο ίδιο μήκος κύματος με την αστυνομική λογική και στοχεύει σε δύο κατευθύνσεις. **ΠΡΩΤΟΝ** στην ΕΚΔΙΚΗΣΗ για το ότι δεν παρουσιάστηκα τον Ιούνιο του '86 στις δολοφονικές διαθέσεις αυτών που προσπάθησαν να με εμπλέξουν στις άθλιες σκευωρίες τους και **ΔΕΥΤΕΡΟΝ** στο να οδηγηθώ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ στο δικαστήριο σιδηροδέσιμος, προκαταβάλλοντας με αυτό το «θέαμα» τους ενόρκους και την «κοινή γνώμη» και κατά συνέπεια προκαταβάλλοντας και τη συνολική έκβαση της δίκης και της πιθανής καταδίκης.

Ενώ παρουσιάστηκα οικειοθελώς στον Εισαγγελέα για να καταρρίψω τις βαρύτατες κατηγορίες που μου «κόλλησε» η ασφάλεια και ενώ το ανώτερο όριο προφυλάκισης 9 συγκατηγορουμένων μου ήταν

5 μήνες, εγώ συνεχίζω να είμαι ο μοναδικός υπόδικος της υπόθεσης (ανάμεσα σε 27) που στερούμαι την ελευθερία της κοινωνίας για 80 μήνα.

Η μια αίτηση αποφυλάκισης μετά την άλλη που υποβάλλω, απορρίπτονται, παρόλο που ακόμα και από αυτό το σύνολο του κατασκευασμένου αλλά κακοτεχνού αστυνομικού υλικού της σκευωρίας που θέλει να παρουσιάζεται σαν «αποδεικτικό», γίνεται φανερό ότι **δεν υπάρχουν ούτε οι ελάχιστες σοβαρές ενδείξεις σε βάρος μου, που να μπορούν να στηρίξουν βάσιμα τους λόγους της συνεχιζόμενης εξωφρενικής προφυλάκισής μου** και πολύ περισσότερο της συνεχιζόμενης δίωξής μου από τους κρατικούς μηχανισμούς καταστολής.

ΕΠΕΙΔΗ δεν είμαι διατεθειμένος να παίξω το ρόλο του «μαύρου πρόβατου» - εξιλαστήριου θύματος της αστυνομικής σκευωρίας,

ΕΠΕΙΔΗ δεν πρόκειται να σταματήσω να φωνάζω και να διακηρύττω την ΑΘΩΟΤΗ-

ΤΑ μου, ενάντια στους φυσικούς και ηθικούς αυτουργούς που προσπάθησαν και συνεχίζουν να προσπαθούν να με εξοτιώσουν προσωπικά, κοινωνικά και πολιτικά,

ΕΠΕΙΔΗ το μόνο στοιχείο ενοχής για τις διωκτικές αρχές είναι το όραμά μου για μια κοινωνία που θα έχει σβήσει από το λεξιλόγιό της έννοιες όπως: ΒΙΑ, ΕΞΟΥΣΙΑ, ΑΔΙΚΙΑ, ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ,

ΕΠΕΙΔΗ η επίθεση του κράτους και του κεφάλαιου δεν στρέφεται μόνο ενάντια σε συνειδητά κοινωνικοπολιτικά κινήματα της νεολαίας, αλλά στρέφεται ενάντια σε ολόκληρη την κοινωνία και τις επιμέρους κατακτήσεις της στην αιώνια πάλη του ανθρώπου με την εξουσία,

ΕΠΕΙΔΗ οι αυριανές αστυνομικές σκευωρίες δεν θα έχουν καμία σχέση με τους σημερινούς αυτοσχεδιασμούς των διωκτικών μηχανισμών που καταρρέουν μετά τις πρώτες θεαματικές εντυπώσεις που διοχετεύονται έντεχνα στα μέσα μαζικής αποπληροφόρησης (τύχη που θα έχει και η

σκευωρία που με κρατάει αυτή τη στιγμή πίσω από τα κάγκελα των φυλακών),

ΕΠΕΙΔΗ λοιπόν δεν έχω σκοπό να συνεχίσω να δέχομαι αδιαμαρτύρητα τη συνέχιση της πέρα για πέρα ΑΔΙΚΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΗΣ ΜΟΥ και την προσπάθεια εξόντωσης της πολιτικοκοινωνικής μου υποστάσης, ΑΠΑΙΤΩ ΤΗΝ ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ.

Υ.Γ. ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ όλους αυτούς, τους συντρόφους, τους φίλους, τους επάνους και μη πολίτες που μου συμπαραστάθηκαν και εκδήλωσαν την αλληλεγγύη τους στο πρόσωπό μου, έχοντας τη βεβαιότητα πως θα συνεχίσουν να την εκδηλώνουν μέχρι την αποφυλάκισή μου και την τελική κατάρρευση της επαίσχυντης σκευωρίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΡΜΠΑΣ
Δικαστικές Φυλακές Διαβατών

Ανθρωποφύλακες - Βασανιστές στις Φυλακές Διαβατών

Μέσα στη γενικευμένη προεκλογική πολιτική και κοινωνική αφασία, ανθρωποειδή-βασανιστές φύλακες των Φυλακών Διαβατών κακοποίησαν άγρια κρατούμενο... επειδή αυτοτραυματίστηκε. Τις διαμαρτυρίες των κρατουμένων, ακολούθησαν τις επόμενες μέρες η ένταση της τρομοκρατίας σε βάρος τους και νέα επεισόδια κακοποίησης. Θρασύτατα ο ανθρω-

πάκος-διευθυντής των Φυλακών Διαβατών Σ. Καραγιώργος θα διαφεύσει στις 16/4 όσα συνέβησαν, λέγοντας ότι «όλα είναι ψέματα» και ότι μάλιστα ο αιμόφυρτος κρατούμενος βιοπράγησε σε βάρος των φυλακών(!) Ακολουθεί καταγγελία πάνω από 100 κρατούμενων από τα Διαβάτα. Περαιτέρω σχόλια περιπεύουν.

Εμείς οι κρατούμενοι των Φυλακών Διαβατών καταγγέλλουμε τη χθεσινή βάνουση κακοποίηση από Ανθρωποφύλακες, κατ' ευφημισμόν «σωφρονιστικούς» υπάλληλοι, του συγκαταμένου μας Μωυσάδη Οδυσσέα, που αιμορραγούσε μετά από αυτοτραυματισμό του στις 10 το βράδυ της Τετάρτης 4-4-90.

Ο αυτοτραυματισμός, έχοντας τρόπον διαμαρτυρίας ενός φυλακισμένου, ανημετοπίστηκε από τους δεσμοφύλακες με κτηνώδη βαρβαρότητα, ενώ απηκούσαν σ' όλη τη φυλακή οι κραυγές του. Επί μία ώρα γίναμε μάρτυρες του άγριου ομαδικού ξυλοδαρμού τους στους διαδρόμους των φυλακών και στο κελί της απομόνωσης.

Καταγγέλλουμε την ολιγωρία που επέδειξαν στην έγκαιρη μεταφορά του τραυματισμένου σε νοσοκομείο, αφού παρέμεινε αιμόφυρτος επί μία ώρα, ελλείψει μεταφορικού μέσου.

Καταγγέλλουμε επίσης, ότι ενώ εδώ μέσα βρίσκονται γύρω στους 200 ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, δεν υπάρχει γιατρός, ούτε άμεσος τρόπος αντιμετώπισης έκτακτων περιστατικών.